SFÂŞIAT
DE UMBRA UNUI ÎNGER

Emil Brumaru – *Sfâşiat de umbra unui înger*
Colecţia Cele mai frumoase poezii
Lector: Vlad Roman Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu Coperta: Florin Afloarei
Editura Contemporanul
O.P. 22, C.P. 113, Bucureşti, 014780 Tel. /Fax.: 021 – 2125692: Tel.: 021 – 3106618 Comenzi carte prin poştă: Tel.: 021 – 2125692 E-mail: officecontemporanul.ro www.contemporanul.ro
© Contemporanul
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BRUMARU, EMIL
Sfâşiat de umbra unui înger / Emil Brumaru.
— Bucureşti: Contemporanul, 2013 Bibliogr.
ISBN 978 – 606 – 8260 – 30 – 3 821.135.1 – 1
Proiect editorial finanţat de

ADMSNÂSTnAŢIA FONDULUI OJURAI NATKM$_4$M.

Emil Brumaru
Sfâşiat de umbra unui înger

Emil Brumaru s-a născut la 1 Ianuarie 1939 în comuna Bahmuţea (Mihailovca), judeţul Tighina, Basarabia (Republica Moldova). Studii medii: Liceul Naţional Nlihail Sadoveanu" (actualmente Colegiul Naţional). A absolvit Facultatea de Medicină Generală din Iaşi, în 1963. A fost medic în comuna Dolhasca (judeţul Suceava), 1963 – 1975. Redactor şef-adjunct, redactor la *Convorbiri literare* (1990 – 1996). Debut în presă, *Luceafărul*, decembrie 1967. Debut editorial, 1970. Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Cărţi: *Versuri* (1970), *Detectivul Arthur* (1970), *Julien*

Ospitalierul (1974), *Cântece naive* (1976), *Adio, Robinson Crusoe* (1978), *Dulapul îndrăgostit* (1980), *Ruina unui samovar* (1983), *Dintr-o scorbură de morcov* (1998), *Poeme alese* (2003), *Opera poetică* (2003), *Poezie* (*Cartea-Borcan Emil Brumaru*) (2003), *Fluturii din pandişpan* (2003), *Cerşetorul de cafea*. *Scrisori către Lucian Raicu* (2004), *Infernala comedie* (2005), *Opera poetică* (2005), *Submarinul erotic* (2005), *Commedia dell'Arte*, vol. I – III (2005 – 2006), Dumnezeu *se uită la noi cu binoclul* (2006), *Cântece de adolescent* (2007), *Poveşti erotice româneşti*, volum colectiv (2007), *Fluturii din pandişpan* (2008), *Opere / fulien Ospitalierul* (2009), *Opere II Submarinul erotic* (2009), *Basmul Prinţesei Repede-Repede* (2009), *Opere* I-II, e-BOOK (2011), *Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarli* – Ediţia a doua, adăugită cu 54 poeme noi şi o postfaţă a autorului, prefaţă de Ion Vianu (2012), Opere III, e-BOOK (2012) etc.

Premii: Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Debut, *Versuri*, 1970; Premiul Festivalului Mihail Eminescu ediţia I, 1970, din partea Uniunii Scriitorilor, *Versuri* –, Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Poezie, *Ruina unui samovar*, *1983*\ Premiul Inspectoratului de Cultură Călăraşi, *Dintr-o scorbură de morcov*, 1998; Premiul Naţional de Poezie Mihail Eminescu pentru Opera Omnia, 2001; Premiul Opera Omnia, 2003, pentru Opera poetică Voi. 1 – 2, Republica Moldova; Premiul de excelenţă George Bacovia al revistei *Ateneu*, 2005; Premiul revistei *Flacăra*, 2005; Premiul pentru Opera Poetică la Colocviile revistei *Transilvania*, 2006; Premiul Opera Omnia „Gheorghe Crăciun", *Observator Cultural*, 2011; Marele Premiu Nichita Stănescu, 2011

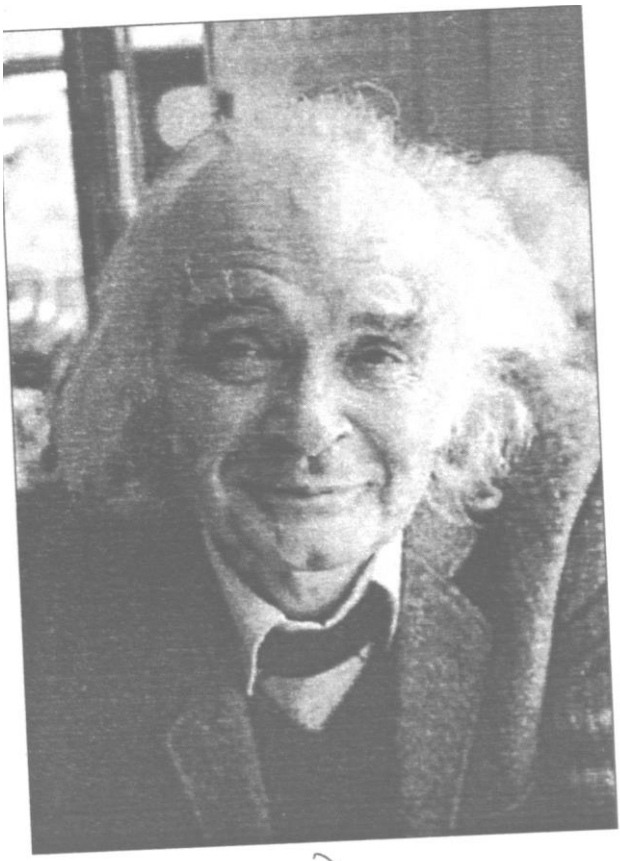

VERSURI (1970)

Elegie

O, vechi şi dragi bucătării de vară. Simt iar în gură gust suav de-amiază

Şi în tristeţea care mă-nconjoară

Din nou copilăria mea visează: Ienibahar, piper prăjit pe plită.
Peşti groşi ce-au adormit în sos cu lapte.
Curcani păstraţi în zeama lor o noapte
Spre o delicateţe infinită.
Ciuperci cât canapeaua, în dantele.
Icre cu bob bălos ce ochiu-şi cască.
Aluaturi tapisate, crescând grele
Într-o dobitocie îngerească.
Moi miezuri de ficaţi în butoiaşe
De ou de melc, înlăcrămate dulce.
Mujdeiuri ireale, şunci gingaşe
Când sufletu-n muştar vrea să se culce.
Şi-n ceainice vădindu-şi eminenţa
Prin fast de irizări şi toarte fine
Ceaiuri scăzute până la esenţa
Trandafirie-a lucrului în sine!
Cântec naiv
Fecioarele se încurcau în gene.
Motanii se frecau de damigene
Şi ne era la toţi atât de lene.
Torceau femei de angora în pat!
Şi-ncet sufletul nostru-a căpătat
Ape adânci cu lustru-ntunecat.
Baladă
Vechi piftier de ţâţe clocitoare.
Prin pâlnii scurs în bălţi de somn ca lapţii.
Nemăturat cu geana de fecioare.
Cel mai becisnic dintre toţi inapţii.
Ou putrezindu-şi gălbenuşu-alene
Pe polițe, din nou mi se arată
VEDENIA! Parfumul face pene
Şinăbuşă nări, căni, odăi şi, iată.
Prin iadul cald din jur mişc-o femeie
Piciorul ei, greu minutar de carne. Ce fante ca din bumbi

pieptu-şi descheie.

Preauleios sufletu-n ceşti să-şi toarne?

Închinare

O.

ACEL VERS, subţire maţ de flutur.

Chioşc de cocon, dezmăţ al smirnei moale.

Crud pârţ de înger chiflicind cristale.

Rouă regească-n turn ce-arar o scutur!

Prezentare

Trăiam în bulion, trăiam în fructe.

În dulci latrine cu hârtii murdare.

În untdelemn duceam naive lupte.

Sticlele mele aveau dop de soare.

Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese

Şi lângă ziduri mirosul de var; Pe tăvi dormeam alături de mari fese

De piersice roz-albe ce transpar.

Iar perna mea, ca laptele de moale.

Puf de cocor ce zboară-n ea avea. Piperele cu rangurile sale

Vechi pretendente au fost la nara mea.

Şi pentru a-mi fi stăpână şi regină

Peste imperiul vast de lene calmă

În faţa mea creştea ciuperca fină

Cu reverenţe şi cu spori în palmă.

Amnezie

Dacă iei o portocală

Şi-o dezbraci în pielea goală

Ca să-i vezi miezul adânc

Peste care îngeri plâng

Cu căpşune-n loc de ochi

Şi aripi din foi de plopi.

Se întâmplă să uiţi totul…

Ea stăpâneşte

Ea stăpâneşte linguri cristaline.

Pâlnii de somn, pipere pătimaşe.
Cuţite ce ucid prin limpezime.
Ibrice-adânci cu falnice panaşe.
Şi-i timp ce eu cetăţile cutreier
Spre a spune lumii cât îi de frumoasă
Ea osândeşte-n flăcări de mătase
Ciuperci umplute iezuit cu greier.
Şi cinstea mi-o păstrează fără pată
Alunecând suav printre supuşi. O, fie-i mâna binecuvântată
În liniştea curatului albuş.
Glycera
Tu în cămări, ferită de
Austru.
Cu puf de gâscă sânilor dai lustru
Şi, ca să-ţi cadă chipul în paloare.
Îţi pui la şold, cu greaţă, lipitoare.
Şi faci paşi mici să simţi pe preşuri late
Gâdilituri la talpă, desfrânate. Şi-ncerci sub lampă văluri pentru şale

Pe ele cu picturi cu animale.
Pe urmă, în peceţi de la inele.
Clatini corăbii, numeri turturele
Şi-aplauzi când coboară din tavan
Pe-o piersică păianjenul protan.
Exclamaţie
Ce bine-i să trăieşti în cărămida
Care se sfarmă moale printre spini.
Să-ţi fie gândul dulce ca uleiul
Dovlecilor la care te închini.
Şi sufletul să ţi-l împaci cu sticle.
Cu piersici şi cu trenuri timpurii.
O, adormind în dosul unei case
De melc suav, ce bine-i să nu scrii!
Pastel creştin

Cu tâţele-nţepate de tăuni.
Vacile roşii rumegau scaieţii. Lângă izvorul sacru-al dimineţii
Netulburat.
Iisus făcea minuni.
Inconştiente-l pipăiau pe pulpe
Rimele lungi. El, simplu şi supus.
Adolescentul, palidul
Iisus.
Hrănea din palme cu furnici o vulpe.
O fată-ascunsă-n frageda cucută îmbrăţişa un şarpe adormit.
Şi, când sleită coapsa s-a oprit.
1 s-a părut că
Fiul o sărută.
Dulapul
Dulap obscur, în tine arde-un înger îmbobocit pe râşniţi de cafea
Visând piper rotund şi zahăr cubic.
Fără să-ţi ştie taina nimenea.
Ouă adânci cu-amiezi sub coajă fină
Tu-ascunzi tăcut, miresme ce le ierţi.
Dulci farfurii cu sufletul ca roza
De parfumat lângă mari peşti inerţi.
Dar la amurg cotloanele de umbră
Pline-s de spaima furilor gândaci! Unde e cheia tandră şi subţire
Spre a rupe neputinţa-n care zaci?
Ca s-auzim cum pentru ntâia oară
Cuţitele vorbesc de mărul acru
Şi scos suav din căni miezul de apă
Să-ţi tremure pe rafturi, dulap sacru.
Apocrifa
I
Timpul ceasurile-şi plimbă îmbrăcate în civil. Dintr-un câine curge-o limbă.
Apoi trece-o săptămână. Cuiul intră în perete
Şi găleata în fântână.

Și-n bucătăria pură
Cănile se coc și-așteaptă
Atârnând cu apa-n gură.
Cerb
Ieri a venit un cerb frumos la gară
Să-și ieie un bilet de rouă moale. Voia să plece. Pentru prima oară
Pe la ghișee vechi dădea târcoale.
Creșteau încet pe coarnele lui triste
Mari portocale clătinând lichide
De după-amiază, fragede batiste.
Bucăți de zahăr candel translucide.
Toți se mirau cum poate el culege
Cu botul, printre melci, ciuperca plină
De arpacaș din cratiți de rășină; Femei se ofereau ca să-l proteje
Să intre elegant la clasa-ntâia.
Să aburească-oglinzile cu nara.
Când leșină, să-i stoarcă lin lămâia
Pe limba lui blajină cum e ceara.
Dar l-au predat în haltă conductorii
Și a rămas, cu iuți bătăi de pleoapă.
Să plângă-adânc la marginile orei
În umbra unui turn opac de apă.
Cântec de toamnă
Blând clătinat pe marile cântare
În toamna asta fără de folos.
Nemaiiubind, cu actele pierdute.
Eu, care nu mai știu să scriu frumos.
Și-mi clipocesc în suflet untdelemnuri
Stoarse secret și surde bulioane.
Renunț; copilăros de ce să caut
Mingi chiflicite putred prin burlane?
Și cărei vidme dulci i-aș mai trimite
Plicuri lipite cu albuș de ou? Brumele-și pun în pieptul meu

urechea. Lămpi moi se surpă c-un suav ecou…

Rugăciune

O, vremea când eram copii.
Tutungerii, tutungerii.
Cărţi de-aventuri, nuci cu magiun.
Ce să vă spun, cum să vă spun? Iubiri ascunse în ghiozdan.
Sutiene mici cu miros rar
Decolorate an de an.
Plânsul adânc dintr-o vacanţă
În frâna unui tren mărfar…

Interior

Sunt încăperi în care aşteptarea
Se sparge-n ţăndări crude ca o vază; Din solniţe, îndrăgostită, sarea
Să ne atace sufletul visează.
Ce gânduri stranii iau atunci fiinţă! În farfurii, trântite moi pe spate. Piersice roz au pleoapele umflate
De somn ca de o tainică dorinţă.
Şi-n după-amiezi suave, cu suspin.
Când geamurile-s bălţi de apă dulce
Și tocătoarele de carne toacă lin.
Miresme-alături vin să ni se culce.

Înger

Un înger s-a trezit într-o amiază. Era prea grea lumina şi-l izbea. Alături tremura prelung o vază îndrăgostită de o catifea.
El şi-a-ncaltat uşoarele botine.
Şi-a luat din vis bastonul de parfum.
Şi-a pus pe-aripi tristeţurile fine
Și mâinile şi-a-nmănuşat în fum.
Oglinda-l aurea nedumerită. Era fecior de spumă sau fecioară
Ce trebuia din perne moi s-apară
Parcă prelins, parcă cernut prin sită?
Cine-l iubea în încăperea crudă.
Necoaptă pentru marea întâlnire? Vibra-ntre lucruri tandru şi

subţire
Fără să vadă, fără să audă…
Cu nara doar simţea cum lângă dânsul
Un crin durerea pură-şi destrăma. Şi ir fi plâns alături. Însă plânsul
De ochi are nevoie. Nu-i avea…
Şi-a vrut să facă-un pas. Oprit de uşă.
S-a speriat de-aşa miresme reci
Prin care ţi se umplu de cenuşă
Unghia roz şi sufletul când treci. Şi-a pipăit pereţii cu sfială; Oh, porii lor ce-arome risipeau! Fusese somnul lui oare – o greşeală
Şi-acum odăi închise-l pedepseau?
Şi îngerul trezit într-o amiază
S-a dezbrăcat suav şi adormind.
Din nou, invidiindu-l că visează.
Amiezile îl luminau pe rând.
Cântec de copil
Când înserează albuşurile-n ouă
Şi trec ecouri prin borcane goale.
Oh, lămpile când blând ne sug din suflet
Cu dulci fitile o lumină moale.
Şi îngeri muţi miresmele cu roaba
Ni le răstoarnă-n nări ca să ne placă.
Iar cănile atârnă-ntre ulcioare
Pline cu lapte stors naiv din vacă.
Atât de-adâncă e uimirea noastră.
Că ni se face teamă în odaie! Nu se ridică nimeni ca să taie
Cu fierăstrăul roua din fereastră?
Strămoşească

Pe măciulii gustoase de maci, într-a amiezii.
Urca domol cireada de buburuze roşii.
Umflaţi cu ştir şi steve se bucurau strămoşii
Că se-mplinesc dovlecii în ţarină şi iezii.

Plesneau muştele-n baligi de zeamă şi căldură. Din borti pândeau păianjeni şi coropişniţi rele. Apusurile grave chifteau în bătătură

Ca nişte uriaşe grămezi de pătlăgele.
Pătrunşi de rostul vremii şi-a scurgerii acestei.
În cele şapte zile şi nopţi din săptămână.
Ei aşteptau să prindă ulcioarele smântână.
Evlavioşi, cu gândul la bucile nevestei.
Femeilor spre toamnă le da ţâţele-n lapte.
În vaci creşteau viţeii şi în găine ouă.
Iar uneori venită în tindă peste noapte.
Năştea şi
Preacurata printre balerci de rouă.
Asceţi *i*
Aeru-i cald şi roz ca sub umbrele.
Grini înjugaţi trag care de parfum.
Fagi ceruiţi în sobe fac un scrum
Mirositor şi fin, ca să-i înşele. Greieri răscopţi de cântece, din rană.

I-ademenesc ţârâitor şi dulce.
Oh, pipe cu capac de porţelană
Vor între fumuri trândave să-i culce. Iar
Vorbele-n pahare sunt purtate.
Pe lângă dânşii, către depărtare.
Pe vârf de deget moale de fecioare
Cu sânii albi ca două mari lăcate. Şi proaspătă, ca-n nări de bou, răcoarea

La sfat tăcut în jilţuri îi îmbie…
Ei îşi presară-n carnea crudă sarea
Din solniţe cu-o gravă bucurie.
Mult răbdători la tot ce se întâmplă.
Şi cu ciocanu-şi bat suave cuie
De puritate în rotunda tâmplă.
Detectivul

Arthur (1970)

Detectivul

Arthur

Detectivul

Arthur va sosi împreună cu umbrele serii, precaut.

Având în valiza-i uşoara motanul lui leneş pe care-o să-l lase puţin, înainte de-a-ncepe ancheta, să cânte-n fotoliu din flaut

În vreme ce dânsu-şi va umple, trist, pipa cu crini.

Şi-a doua zi, plin de candoare, la micul dejun.

Când fluturii beau catifea şi căţeii mănâncă dantele de feţe de masă.

Va îmbrăca cel mai moale şi fraged costum

C-un înger brodat sub rever şi cu nasturi ucişi în mătase.

Apoi va citi elegii dintr-o veche revistă

Şi, sprijinindu-se-ncet cu o mână subţire, prelungă şi stranie

De pianina pensiunii, deodată, spre a-şi dovedi că există.

El va muia, surâzând dureros, o caisă-n şampanie!

Rugăciunea detectivului

Arthur

1.

Nimeni şi nimic nu mă poate opri, la ora cinci după masă.

Când lumina e albă şi-n magazii toamna miroase a praf adormit.

În iarbă să pun un pantof cu şireturi subţiri de mătase.

Aşteptând să se umple cu flori, şi să fiu fericit…

2.

Nimeni şi nimic nu mă poate opri să caut prin şanţuri bucăţi de ziare.

Să iubesc către seară apa şi pietrele mari de sub poduri; oh, istovit.

Să sărut o scară ce putrezeşte în brusturii de lângă ziduri amare.

În timp ce furnicile trec, şi să fiu fericit…

3.

Nimeni şi nimic nu mă poate opri să ascut pe o treaptă a casei satirul tocit

Cu care tai carne suavă de fluturi ce-i visul motanilor mei.
Să – ngenunchez pe podele în faţa sticlelor lungi de oţet şi ulei.
Fără sfială plângând, şi să fiu fericit…
4.
Nimeni şi nimic nu mă poate opri să desfac în amurg un ceasornic de fată (El are rotiţe de înger!); să găsesc păianjeni bătrâni în pompe stricate de flit
Şi pe a şaptea ceşcuţă din sumbrul dulap o amprentă ciudată.
Şi-apoi să umblu tăcut prin odăi, şi să fiu fericit
Fluturii din pandişpan
1.
„Domnule, şi vă rog să mă credeţi, îmi vine atât de greu
Să vorbesc, de la o vreme, la masa
Pe care o iau sub portretul iubitului meu
Din pandişpanul tăiat la desert zboară fluturi albaştri şi fini ca mătasa!
Atunci cei doi motani somnolenţi, îngrăşaţi cu dulceaţă.
Ce torc de o parte şi alta a coapselor mele.
Fac tumbe ciudate, se-agaţă rotunzi de perdele.
Iar eu, leşinând, îmi acopăr cu palmele faţa.
2.
Detectivul
Arthur puse molatec trei întrebări: „Doamnă, n-aţi observat, c-un surâs, uneori.
Melci uriaşi, tremurând pe clanţele de la intrări
Când deschideţi, pentru motanii de angora, uşile-n zori?
„După amiază, la ora aceea confuză.
Când sânii îi ţineţi, prea mari, pe tăviţe de cedru.
N-aţi auzit hohote mici lângă bluză?”
Insistă detectivul
Arthur, visător şi integru…
„Când coborâţi scările-n parc, către seară, fără ca nimeni să vă aştepte.
N-aţi întâlnit un seraf în mână c-o ladă de mirodenii

Şi cu cealaltă bătând mingi parfumate de trepte.
Făcându-se că nu vă vede, din cauza jenii?”
3.
Glycera îşi strânse veşmântul la piept. Nu răspunse.
Detectivul
Arthur, plin de delicateţe.
Din buzunarele lui nepătrunse.
Scoase un pandişpan albastru pe dulcele-i feţe.
Îl aşează graţios şi candid între ei
Şi luând un cuţit îl tăie dintr-odată! O, ce pufoşi se-nălţară, ce leneşi, ce calzi fluturii, galbeni acum, prin odăi…
„Doamnă”, şopti detectivul
Arthur, „permiteţi-mi să mă retrag, n-o să vă uit niciodată…”
Prima elegie a detectivului
Arthur
Ţii minte orăşelul acela de munte
Cu ganguri subţiri şi prepelicari lătrând de-ncântare? Treceau pelerini. Fecioarele-aveau jartiere de pluş cu nostalgice funte
Când, pajişti scoţând din corsaj, către amurg, ieşeau la plimbare.
Călătoream (ţi-aminteşti?) în cea mai frumoasă caleaşca
C-un flutur miop, între noi, privind fericit înainte.
Eram pe atunci detectivul tău trist şi cuminte
Care-ţi turna la popasuri laptele dulce în ceaşcă.
Apoi, într-o seară (caută-adânc în memorie!).
Ne-am dezbrăcat, neştiind întâmplarea aceasta ce-nseamnă.
Şi renunţând la găsirea pisicilor tale, la glorie.
Oh, ne-am pictat unul altuia, palizi, pe coapsele calde, vechi peisaje de toamnă…
A doua elegie a detectivului
Arthur
O, dac – ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul dulap
Plin cu jachete şi rochii din marea sufragerie.
Când după-amiaza ne tulbură minţile-n cap
Şi prin unghere sunt nasturi pierduţi ce se roagă acolo pe veci să

rămâie…

Toţi s-ar gândi c-am fugit de prea multă iubire…
Singur, motanul tău blând ne-ar cunoaşte teribila taină
Şi ne-ar aduce, pe-ascuns, portocale, prin rostogolire.
Ca să mâncăm, ghemuiţi de plăcere-ntr-o haină…
Iar apoi, dac-ai vrea să ieşim, către seară.
Ne-am întrista atât de adânc, clătinând un albastru sifon.
Că, uluiţi de obiectele strânse-n lumina aceea amară.
O, ne-am ascunde din nou sub patul imens de mahon…

A treia elegie a detectivului

Arthur

Iartă-mă că te-am pândit toată seara, de după perdele c-o vază în mână.

Nu ştiu de ce, în timp ce-ngrijeai de ierbar şi canari.
Mi s-a părut (ca-n fiece seară din ultima, vai, săptămână)
Că risipindu-te-n aerul pur al odăii o să dispari…
Te-ai tutuit c-un seraf?
Oh, se-auzea de pe unghii cum oja îţi picură rar.
De răsuflarea lui caldă, pe preşuri. Urme în praf

Am observat pe-o măsuţă lucioasă: parcă-ar fi fost cineva încălţat în mărar…

De aceea, când te-ai culcat surâzând (ce imensă greşeală!)
Fără să bănui că, trist, detectivul
Arthur te veghează.
Ţi-am ridicat de pe jos, întorcându-mi privirea cu multă sfială.

Rochia ta parfumată şi am ascuns-o, gelos pe seraful acela, în vază…

A patra elegie a detectivului

Arthur

Hai să intrăm la bătrânul bijutier

Acum, când amurgul de iarnă ne face să rătăcim printre vechile case.

Şi să-l rugăm în genunchi, pin la lacrimi, sutienul fierbinte şi tainicul tău portjartier

Să ţi le bată în pietrele cele mai scumpe şi mai somnoroase.
Şi, fiindcă va trebui pentr-o clipă să i le dai.
Răn. asă-n dugheana lui plină cu bile de fildeş în pielea goală.
O să-ţi ascunzi, c-un surâs vinovat, în ceşcuţe de ceai
Sânii rotunzi şi pe coapse-ţi vei pune o portocală.
Iar dacă deodată, cu spaimă, la uşă vei auzi clopoţelul.
Să nu te întorci – detectivul
Arthur e cu tine! Va fi doar un înger venit să-şi graveze-n inelul
De aur al frunţii această întâmplare ciudată, c-o nesfârşită ruşine…
A cincea elegie a detectivului
Arthur
Ieşisem din cinematograful acela de la periferie unde rulase-un film mut.
Ţinându-ne-atât de sfioşi de mină… Cânta un pian
Şi când ne-am oprit în mijlocul străzii şi m-ai întrebat, visătoare, ce am.
Uitându-ne ţintă unul la altul, deodată, ne-am recunoscut!
Eram (Dumnezeule!) domnul ce tocmai coborâse din vechea cabrioletă.
Cu fracul boţit şi jobenul sub braţ, venit ca să fure, spre seară.
Motanul familiei, şi tu erai, sigur, naiva subretă
Ce-l vede şi ţipă, şi el o împuşcă-ntre sânii bombaţi, şi-apoi o iubeşte-n cămară…
Şi-atunci ne-am dat drumul la mâini şi-amândoi, pe trotuare.
Am luat-o la fugă cuprinşi de-o teribilă panică
Şi-n urmă, deasupra grilajelor, cărnoase şi necruţătoare.
Plante gigante creşteau, ca să ne tragă-napoi, în
Grădina
Botanică!!
A şasea elegie a detectivului
Arthur
Poate într-o dimineaţă îmi va sosi prin poştă un colet uriaş
Cu-albastre ştampile şi timbre subţiri de mătase

Pe care-l voi duce, plutind fericit prin întregul oraş.
Mirându-mă cât de uşor e şi de parfumat, până-acasă.
Şi-acolo, lăsându-l puţin pe îngustul trotuar
Ca să descui, voi vedea cu mirare cum, singur, din funde, încet se desface şi cum dinăuntru apar.
Oh, goale şi albe, picioarele tale prelungi cu mici unghii rotunde!
Şi-atunci te-aş lua-nfrigurat din imensa cutie
Şi-aproape nebun aş fugi cu tine în braţe
La vechiul bufet cu borcane lucioase şi-adânci din sufragerie
Să-ţi dau, căci ai fi leşinată de foame şi dragoste, cu linguriţa dulceaţă…
Ultima elegie a detectivului
Arthur
Dacă într-o după amiază de toamnă ne-am duce la
Julien Ospitalierul.
Prietenul meu ce trăieşte departe de lume c-o bilă în mână.
O, l-am găsi în genunchi, într-un colţ, sărutând şifonierul
Şi îndopând şerpişori sinilii cu smântână.
Şi, după ce s-ar scuza ruşinat că la dânsu-i deranj.
Vorbindu-ne-ncet despre fluturi şi sfintele taine.
Castane prăjite ne-ar da şi pilaf de gutuie oranj
Şi p: 3 rsice-ar şterge, la urmă, de praf cu vechi perii de haine.
Apoi ne-ar cânta, de vecernie, din muzicuţă-n veranda umbrită de-arţari
Tangouri atât de ticsite de molii şi valsuri atât de pufoase, încât ai începe să plângi, amintindu-ţi c-odată ai fost, pentru o seară, aleasă
REGINA MARELUI BAL DE ADIO AL
DETECTIVILOR PARTICULARI
Testamentul detectivului
Arthur
1. Trebuie să stai mult timp singur ca să poţi auzi lumina. Trebuie să-ţi laşi nările în strujeni ca să simţi cum miros îngerii după-masă. Trebuie să baţi cuie în zid, şi zidul trebuie să fie roşu ca zahărul din copilărie, ca să auzi cum cade o unghie de crin. Trebuie

să-ţi aureşti manşetele cămăşii cu fântâni ca să atingi inocenţa. Şi mai trebuie, vai, mai trebuie să salvezi un brusture de la albastru!

2. Un scaun poate fi inima acelor, inima şinelor plutind în păcură – după-amiază cu ghiozdan zvârlit sub pat – sau un măr, un măr prin care pot trece trenuri sticloase cu franjuri de frică la roţi. Un scaun poate fi şi liniştea vacilor, zgomotul unui parfum, tăierea piersicilor cu fierăstrăul şi-a zilei cu o femeie cărnoasă.

3. Undeva trebuie să ducă aceste cuvinte. Poate la funte de ceară pe-acoperişuri subţiri. Şi iată:

pajişti cârlionţate, vipere-n vânt, picături de aur pe şapcă de înger, fluturi înghesuiţi sub genunchii fecioarelor şi-acolo, departe, o spaimă imensă.

4. Mica mea pungă cu gânduri de veghe, mica mea cheie pentru desfăcut frica! Lângă o pasăre de orez stă însuşi orezul. Iar faţa sângeră de amabilitate. E vorba de faţa florilor, de faţa scândurilor; e vorba de-un câine ce muşcă crinii, iar crinii turbă şi sfâşie marginea glastrei şi urechea unei doamne-n baticuri, o, numai baticuri, cu sânii de pluş paraşutat.

5. Ce bizare sunt uneori cărămizile! Ele urcă până sub streşini, ele trec din perete-n perete cu teamă! Şi-ntre ele e ceva nedefinit: poate nisip, poate picioare de flutur, poate amanţi sinucişi cu beladonă. Iar mai târziu ele crapă! Odăi desfăcute-n apus, cu miezul vizibil, cu sâmburi de oameni superbi.

6. Fără linişte, prin ganguri vechi, la ora tâmpită de-azur a amiezii, când se încarcă butelii de aragaz şi sufletul cade pe rochii întinse în curţi; fără linişte, în faţa vitrinelor cu luminări uriaşe de ceară, pe lângă casele cu uşi de untdelemn, printre oamenii cu moartea la butonieră, o, mai ales printre femei (ciudatele oşti adormite în merş) intrate-n ciorapi de mătase până la oapsele lor fără linişte…

7. Veniţi să vă spun despre sânge! E cerul meu din pătlagini, sufletul vechiului guşter trecând peste-o fată de smirnă. Amin. Veniţi să vă spun despre carne. E marşul furnicii prin zahăr, e stamba întinsă pe şolduri. Amin.

8. Un om ce bate crini subţiri cu ciocanul în scânduri, ce prinde

fântânile albe de frunze, ce-şi lasă gândul în stâlpii frumoşi şi suferă de lucirea liniilor ferate, un om fără iubire, fără tristeţe, fără surâs.

9. Vom juca biliard cu săruturi. Vom flutura-n evantaie subţiri, abia clătinate de-o mână, vom fi transparenţi. Apoi, nedumeriţi de hainele noastre cu nasturi ucişi în tafta, de tot ce se întâmplă în case, vom risipi regrete din vechile noastre cravate. Câte promisiuni, o, câte saltele de lene sub suflet! Şi la urmă doar fuga de aceste cuvinte sălbatice…

10. Prins între rochii scrobite sufletul meu povesteşte. Despre fântâna uitată-n dovleci. Despre – un gard de leaturi subţiri, când roabele-s triste. Prin răsuflătorile beciului se preling râme de unt slăjit. În cristale scârţâie poarta numai de umbră ştiută. O femeie îşi spală părul în ceai făcând ziua să treacă.

11. Dulapuri, mari mistere ale copilăriei, flaute pline cu ceşti. O, zahărul cubic ce-mbată, o, rafturile voastre obscure, dulapuri adânci, cu cotloane de brânză, pline de spaima gândacilor (ei, lenţii, ovalii, amorfii). Dulapuri, nări moi ce ne-absorb în pereţi, nu suntem pentru voi decât un parfum? Uşile-acestea de apă, sertarele tremurătoare nu se închid din cauza sânilor tăi prea albi! Dulapuri de iarbă! Cui să dăruiesc un buchet de mânere de-alamă?

Julien
Ospitalierul (1974)

I

Julien
Ospitalierul
Mă numesc
Julien
Ospitalierul. Am treizeci de ani.
Duc o viaţă destul de retrasă, la ţară, şi iată, v-o jur.
În patul meu moale nu au dormit decât struguri şi boi diafani
Şi prieten nu-mi este decât detectivul
Arthur.
Melcilor (celor mai leneşi) le-am spus totdeauna:
„Veniţi.

Putreziţi în fotolii, umblaţi pe oglinzi, intraţi-mi în gură”.
Oh, fiindcă nu pot refuza niciun dulce capriţ.
Tinere cepe scăldat-am în lacrima-mi pură.
Vara cultiv levănţică şi-n vreme ce-aştept diligenţa poştală o dată la cinci săptămâni
S-aducă scrisori, în mână c-o bilă de fildeş gălbuie.
De sufletul meu mirosind a gard proaspăt atârnă-n extatice cuie
Subţiri lenjerii de fântâni.
Apoi, când e toamnă şi-ascult împăcat cum în lungi dup-amiezi
Iepuri de angora-mi ronţăie cărţile-n tufele-adânci de mărar
Şi cum se surpă pe mese miresme-n prăpastia unui pahar.
Cu toată fiinţa mea-n praf jubilez.
Şi-ngenunchind fericit lângă uşă.
Furnicile portocalii eu le trec peste prag, în urechi, dintr-o cameră-n alta.
Iar către amurg mă rog blând şi umil să plutească-n înalta
Sufragerie a casei mari gălbenuşe…
Amorurile lui
Julien
Ospitalierul
Mult timp am iubit o ceşcuţă de ceai chinezească
Pictată cu scene naive din viaţa fântânilor pe porţelanu-i subţire.
Dar, sufletul meu neştiind îndeajuns s-o uimească.
M-a părăsit, alegându-şi dulapul cel sumbru drept mire.
Apoi m-am îndrăgostit de un blând şifonier. De-obicei dup-amiaza, când hainele dorm, mă duceam lângă dânsul
Şi, mângâindu-i furnirul, duios şi stingher.
Îl sărutam şi simţeam că mă-năbuşă plânsul.
Pe urmă-am ţinut pătimaş la o bilă de fildeş lucioasă
Cu pântece mic, ce-mi sărea uneori pân’ la buze
Stârnindu-mi spre seară dorinţe ciudate şi gânduri atât de confuze, încât mă sfiam să rămân cu ea singur în casă.
Şi-astfel mi-au trecut anii limpezi şi-acum sfătuiesc răbdător

Melcii prea graşi să postească-n adânci butoiaşe
Şi, vag amintindu-mi de oameni – oare ei mai există? –, pe poliţi cu fragezi canari ciuruind papanaşe.
Apa de ploaie o las, melancolic, să se-ndulcească în vechi stropitori…
Primele tangouri ale lui
Julien
Ospitalierul l.
Vino la mine să jucăm popice! Tu bila de cristal, eu cea de puf
Vom arunca-o spre
Euridice îmbujoraţi şi puri, cu pămătuf
De rouă fragă la reverul umed
Şi-n cap cu pălării de fin batist.
Şi cine-o va atinge moale-n suflet
Din magazii o s-o aducă trist.
Când după-amiaza face fleaşcă murii
Şi gramofonul cântă în neştire
A veşnicie tandră: „Luri-Luri.
Viaţa este vis de fericire…”
2.
Încins de-un străveziu cilindric godin
Cu mici uşiţe şi enorme cahle.
Iau iar cuvinte, le sug miezul, ah, le
Arunc spre tine cu candoare.
Odin!
Respir uşor să nu stârnesc cenuşa
Şi graţios bag lemne tropicale
Cu miros delicat şi burta moale.
Luate (căci le doare) cu mănuşa. Şi piersice prăjesc pe tăvi de-alamă.
Alene-mbolnăvite prin piper.
Sfârâitoare, adormite-n zeamă.
Cu sâmbur fin, montat la bijutier.
Apoi frec brume roz în castronaşul

De bărbierit şi-nfiorat tresar
Gândind cum o să-l spulber pe trufaşul
Bob de cafea în râşniţile mari!
3.
În edificii vechi de cărămidă.
Pe canapele moi, ca pe ciuperci
De aur matlasat, mă lăfăi dulce. Oh, pe plafoane sunt serafi cu vergi
Ce bat la tălpi bezmetice fecioare
Şi uneori pe sâni căci au greşit
Cu ei, dezvirginându-i, iar pe urmă.
Duioşi, le umplu rănile cu chit
Şi-nlăcrimaţi le iau din nou la pieptul
Lor plin de pene şi-n aripi le strâng.
În timp ce ele cu delicateţe
Le trag pe frunte nimburile-adânc!
4.
Ţi-am adresat o întrebare: Crinul
E-un animal din vremuri de demult
Trist transformat în frăgezimi de chinul
Extazului îndelungat? Te-ascult.
Şi mi-ai răspuns: Oh, crinu-i animalul
Cel mai pios, îmbrobonat de-amor
Poartă jiletca proaspătă ca valul
Şi-n loc de gură are un izvor
Cu tari miresme, uneori fatale
Dacă-l aduci în silă lângă pat; Şi limba-i se-ndulceşte-ntre petale
Ca într-un bot de miel cârlionţat
5.
În fragedul picior al unui scaun
Un peşte auriu pluteşte lin.
În melci bat minutarele de rouă.
În fluturi sunt monezile de in
În sobă arde-un crin cu pară lungă

Turnând pios cenuşa prin grătar.
Serafi uituci cu cepe dulci în mână
În uşi de lapte uluiţi apar.
Şi spre a luci în sufletele noastre
Din căni adânci miezul de apă-i scos. Oh, piersice tăiate cu toporul
Pe r. ioi butuci de unt au carnea roz!
6.
Semeţ ca roua, blând ca arpacaşul.
Viteaz ca fulgul dalb de porumbel, înflăcărat de fluturi, trist şi frel.
Sufletul meu nu şi-a pierdut curajul.
Ci-mbobocind în fragede căpiţe
De pătrunjei celeşti şi crini bufanţi, încheie dulce lanţul vechii spiţe
A îngerilor la pantofi cu glanţ.
Şi de aceea c-o sfială sfântă
Pisicile mă iau de după gât
Şi, ruşinaţi, prepelicarii cântă
La clavecin să-mi treacă de urât.
7.
Ce gratii mătăsoase am la geamuri.
Ce moi capcane-mi pune roua-n prag! Deasupra casei pâlpâie pe flamuri.
Muiat în ceaiuri, auriu posmag
Pe care-o să ţi-l dau în seara clară, îmbujorat şi tandru, să-l mănânci.
Când flăcările-ncep suav să doară
În plitele şi-n lămpile adânci.
Şi-amurguri fericite-adorm în fluturi.
Şi se topesc în jgheaburi lujeri vechi. Destinu-i plictisit. Crude perechi
De miei ling sare. Lin pocnesc săruturi…
8.

Dar cârlionţii ce-i suspină mielul îndrăgostit lulea de fragi spuziţi.

Viţa-nteţită-n franjuri de tot felul

La marile verande, din capriţ.

Şipcile dulci în zori, când melcii schimbă

Piper pe rouă şi pilaf pe flori.

Motanii ce îşi pun parfum pe limbă

Şi, chercheliţi, adorm în cimbrişor.

Şi-iv. ele puţini mici şi diafane

Iubind burlane până la extaz? Dar îngerii ce-mi dăruiesc bomboane

Fierbinţi şi mă sărută pe obraz?

9.

Să luăm surâzători străvechea birjă

Spre a vizita gentili cişmele dulci

Şi dimineaţa, fără nicio grijă.

Cu sufletele-mpăturite-n fulgi.

Să ne spălăm pe faţă lin cu umbră

Prelinsă de pe-un gri mărgăritar; Oh, admirând naivi cum roua umblă.

Am duce-o viaţă moale de mărar.

Vecini cu melcul şi cu leuşteanul. Topiţi pe veci în flecăreli de-azur

Şi zile-ntregi am mângâia motanul

Pufos al detectivului

Arthur.

II

Îmbărbătarea lui

Julien

Ospitalierul

Tu trebuie veşnic să porţi, printre oameni, un fluture-n spate, tăcut şi umil.

Şi seara în fundul grădinii să strângi dovleceii elastici în braţe plin de ardoare.

Şi-ncet sa te-mbibi de arome, prin şanţuri şi magazii diafane, ca un fitil.

Noi suntem îngerii tăi grijulii. Am ieşit dintr-un glob de mărar pentru ntâia îmbărbătare!

Singur, pe drumuri înguste de ţară, trântit în lumină, praful catifelat să-l respiri.

Iubindu-l adânc, cum doar roţile şi animalele ştiu şi pe urmă, fără cruţare.

Să torni peste dânsul căldări cu dulceaţă de trandafiri.

Noi suntem îngerii tăi serioşi. Am ieşit din fântâni şi din stâlpi pentru încă o-mbărbătare.

Şi să-ţi aminteşti: detectivul

Arthur împuşca-ndrăgostit portocala de la o mie de iarzi

Şi-apoi unei

Doamne necunoscute, c-un fraged abis între sâni şi rozalbe picioare înmănuşate pios pân'la coapse, i-o oferea împreună cu «-fletul său; rochia-i galbenă în buline de rouă s-o arzi!!

Noi suntem îngerii tăi avântaţi. Am ieşit din căpiţe de crini pentru ultima îmbărbătare!

Julien

Ospitalierul îşi aminteşte de detectivul

Arthur

Uneori, către toamnă, când dinţii-l dureau atât de melodios, încât i-asculta fericit şi naiv ca pe-un cântec de limpede harfa

Copiind în jurnalul său intim (ţinut într-un blond samovar) cu cerneală din boabe de boz

Cele mai blânde şi tandre plecări şi sosiri ale lungilor trenuri de marfa.

Sau măsurând cu un metru subţire şi proaspăt de croitorie.

Plin de emoţie, fire de aţă stinghere.

Desfăşurate încet de pe moi papiote, prin casă, fără ca nimeni să ştie.

Spre a se iubi în ungherele calde cu îngeri topiţi pe podea de plăcere.

Julien

Ospitalierul îşi amintea, cu bătăi delicate de cord.

De detectivul

Arthur, prietenul trist şi ciudat, dispărut din prea multă decenţă în urmă c-un an;

Parcă-l vedea şi acum închizând portiera brodată de-amiază a vechiului

Ford

Şi.

Cu un ultim claxon de adio, pornit graţios pe şoseaua îngustă de munte, etern surâzând la volan…

Ultimele tangouri ale lui

Julien

Ospitalierul

1.

O, iar zahariseşte crini prin casă

După-amiaza-n aerul divin! îngenuncheat pe feţe vechi de masă

Din nou secrete fragede deţin.

Dulapuri toropite-mi cad în braţe.

Nostalgice, cu diafanul gând

De a-mi gusta extatica dulceaţă

A rugăciunii spuse surâzând.

Şi-n timp ce-n vânt cuvintele se-mbină

Cu fluturii, iubindu-se frumos.

Mi-e sufletul suflat în lene fină.

În praf de muşeţel şi-n rouă roz

2.

Să intri în dulapuri vechi de sticle

Ce te iubesc subţiri, ca-ntr-un delir.

Şi-n lemnul de la raft de noduri clare

Să te îmbeţi, uleiuri să respiri.

Oţetele să ţi le torni în suflet.

În cești cu-nfrigurare să cobori.

Izbit de lapte-n piept, cu nara-n zahăr.

Tot mai suav, tot mai ciripitor.
Pân'ce pierdut prin lămpi, fără nădejde împotmolit de-amurg lâng-un fitil.
S-auzi sfâşietor cum te recheamă
Dulci gângăveli de ceainicel debil.
Şi-ncel, cu-o oboseală graţioasă.
În pelerine moi de bulion
Înfăşurat, spre camerele triste
Să te întorci stingher şi monoton…
3.
Cugetul mi-e fără nicio pată. Cu delicateţe şi alene
Am învins celeste damigene.
Falnice cetăţi de vişinată.
Fierb înjur veşminte şi covoare.
Dulci fotolii lin mi se supun.
Aşteptat de fragedul magiun
Celofane rup. Clipele-s rare.
Şi-şi frământi-n aer nebuneşte
Flama invincibilul piper.
Durers oglinzile mă cer: Trupu-mi absorbit le adânceşte!
4.
Melcul cel mic cu muget lin
Iubea în taină-un serafim
Şi bea buton după buton
De bulion c-un gentilom.
Şi astfel zilele treceau, îngerii blând doxologeau.
Pe pajişti se lua la trântă
O portocală cu o sfântă.
Dar în dulapul nesfârşit
Melcul cel mic s-a-mbolnăvit.
Şi-atunci sosi, tăcut şi pal.
Un flautist provincial
Cerându-şi voie să înceapă
Să-i pună perne moi sub ceafa

Melcului mic, lipit de-o ceapă…
5.
Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrânesc putea după putea.
O, hai să sugem ciucuri de perdele; Afară plouă, ploaia va-ncerca
Și-o să ieșim blând uluiți pe trepte
De strălucirea șanțurilor vechi.
Din streșini picături o să ne-aștepte
Să ne sărute tandre în urechi.
Bălii cu apă leneș îndulcită
De nostalgie, lâng-un strat de cepi
O să ne ducă iarăși în ispită
Să-ngenunchem, și-atunci o să pricepi
De ce-s atât de trist când cherestele
Trăiesc și mor iubite de-o cișmea.
Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrânesc putea după putea.
6.
Degeaba port cravată aurie
De fin ca să impun firme de ceai
Și la manșetă, cu melancolie.
Buton de rouă țiplă și corai.
73 – *Sfijiat de umbra unui înger*
Și umplu cu amurguri vechi bidoane
Spre a înmuia în untdelemnul lor
Trenul format din fragede vagoane
Prin care umblă domnul conductor.
Și fluturi creți învăț cu sârguință
Și-n cratiți curăț mazărea zglobiu; Vai, mi-s obrajii rumeni de căință
Și cozorocul veșted la chipiu.
7.
Eu trebuia să fiu în soare.
Să nu cunosc niciun cuvânt

Lăsându-mi mâna ca pe-o rază-n
Fântânile de pe pământ.
Şi bun prieten cu cristalul
În proaspăt m-aş fi-adăpostit.
Fără să-mi tulbure tăcerea
Femeile cu pas greşit.
8.
Mi-e teamă de o portocală! Ea este-adâncă şi rotundă!! Mi-am pus costum cu fulgi de gală. Oh, simt cum trupu-mi se scufundă
Ca într-o balie, alene.
Spre miez, acolo unde-i bine.
Cu rragede genuni în gene
Şi ceafa pe dulceţuri fine.
Să fii pecetluit de-amiază. Zadarnic cei rămaşi în casă.
Deasupra, de pe-un ţărm de vază.
Mi-aruncă frânghii de mătase.
9.
Nu am niciun regret ca să mă certe.
Prin simţurile mele schimbătoare
Plutesc încă bucăţi subţiri de soare.
Fărădelegi de vis, dorinţi incerte.
Pe punţi lucioase, printre fenomene.
Ţinându-mi liric cumpăna c-un crin, înaintez puţin câte puţin.
Umbrit de somn, catifelat de lene.
III
Fericirea lui
Julien
Ospitalierul
Mi se dăduse voie să-l privesc şi un timp am fost fericit. În dimineţile de vară mă trezeam bucuros şi nerăbdător. Mă îmbrăcam repede, mă bărbieream (niciodată nu mi-aş fi permis să mă duc nebărbierit), beam ceaşca de lapte, mă mai uitam o dată în oglindă şi plecam. Era rece şi curat şi scrobit ca un guler de cămaşă de mire. Temelia-i înota, aproape transparentă, în rouă. Mirosea. Parcă s-ar fi

parfumat anume pentru mine cu lavandă! După-amiaza, de data asta toamna, când soarele cădea aiurit şi alb peste el, mă fascina. Fiecare cărămidă se deslușea limpede şi clară, continent zaharisit în aerul moale, pierzându-şi greutatea, mai mult plutind decât stând. Copacul îşi plimba umbra pe dânsul cu precauţie, pipăindu-i orice amănunt, lenevind nepermis de mult pe câte-o cărămidă mai frumoasă, mai dragă. Tăceam uluit, cu sufletul sfâşiat de mâhnire. Pentru că după câţiva ani am ajuns şi la asta. Desigur, ştiam că e un zid, ştiam că a fost ridicat de cineva; uneori, după ce ploua, căpăta o culoare atât de ciudată, încât îmi venea să-l muşc, să-i mănânc pofticios cărămizile umede, fainoase, înecăcioase, altă dată îl atingeam cu mâinile, cu obrazul şi, ca să mărturisesc totul, până la capăt, într-o seară chiar am îngenuncheat copleşit de nemişcarea, de stăruinţa lui maiestuoasă de-a dăinui. Dar, şi aici trebuie să scriu cuvântul cel mai potrivit, însă şi cel mai dureros, nu-l înţelegeam. Era ca şi cum aş fi vrut să-mi amintesc de-un vis simplu şi blând pe care-l simţeam încă împrăştiat în mine, evaporat, irizând câteodată orbitor, vis mândru şi pur ce-mi înlocuise trupul c-o fântână, c-un stâlp, sau c-un flutur. Şi fără-ndoială că numai aşa, amintindu-mi-l, aş fi putut pricepe. Şi-atunci, oh.

Doamne-Dumnezeule, sunt sigur, absolut sigur, zidul m-ar fi iubit!

Fântâna lui julien

Ospitalierul

Din ziua în care mi-am propus să construiesc o fântână, nu m-a mai interesat nimic altceva decât locul unde o voi face. Doream să fie cât mai aproape, să pot bea apă oricând, indiferent dacă afară plouă sau e-ntuneric şi mi-e frică de bolovanii cărării. Grădina pe care o aveam, cu pomi fructiferi, cam neîngrijită, era destul de mică. În octombrie plutea un miros fetid de melci fermentaţi, prunele se topeau voluptuos, plimbările de dimineaţă, prin rouă, nuci cu fitil pocneau sub tălpile mele pudrate. La început m-am gândit s-o fac aici, dar am renunţat curând. Exista pericolul să fie înfundată de fructe. Iar un capac m-ar fi indispus! Astfel că am ajuns la concluzia frumoasă şi demnă de mine că cel mai bun lucru ar fi s-o săp chiar în casă. N-are

rost să mai enumăr avantajele. Şi-n plus, aerul odăii ar fi fost mereu fraged, trandafiriu, parfumat lacom de răsuflarea fântânii. Bineînţeles, trebuia să-mi iau adio de la cumpănă, tavanul fiind prea jos. Dar, la urma urmei, nu-i mai plăcut să-nvârţi o roată gălbuie, înjghebată din lemn tare, şi s-auzi scârţâitul dulce al lanţului în propria cameră?

Hotărât deci asupra locului, având materialele necesare, nu mi-a rămas decât, mândru şi plin de ambiţie, să mi-o instruiesc singur, cu mâinile mele. Ziu" săpam ca un diavol, cu uşa încuiată, iar noaptea, când nu riscam să mă vadă nimeni, căram pământul c-o roabă. Şi-ntr-o sâmbătă seara – fântâna avea un ghizd trainic, iar apa pâlpâia în adânc, nobilă, buclată – m-am îmbrăcat în costumul meu moale şi pufos, croit dintr-o veche stofa moştenită, am pus patefonul pe masă, i-am întors manivela şi, emoţionat, în ritmul unui vals cu clopoţei, am scos prima găleată, îmi auzeam inima ticăind. Cană după cană, apa feciorelnică şi tandră lunecă pe gât ca o consolare divină, primită de la cineva nesfârşit de blând, pentru toate mizeriile vieţii mele de până atunci.

Totuşi, bucuria aceea deplină şi licăritoare nu a durat mult. Căci, deodată, tot într-o seară, tocmai când ridicam înmănuşat un pahar de cristal, mi-am dat seama că nu mai pot fi mulţumit. Avea loc, fără îndoială, un proces de alterare, o veştejire a luciului răcoros, insesizabilă pentru alţii, dar nu şi pentru mine, amant rafinat şi capricios al apei. Găleata şi apoi cana sau paharul, oricât de delicate, îi deflorau aroma de miez crud, o deformau fatal, mi-o dăruiau, chiar dacă graţios, ca şi cum ar fi fost a lor. În pribegia ei de la culcuşul lichid până la gura mea, în calvarul acela interminabil, prin atmosfera prea caldă pentru dânsa, simţeam c-o încearcă o tristeţe de nesuportat. Şi, cedând cu docilitate găleţii, ştiam că durerea de a-şi rupe trupul fragil în bucăţi albe şi reci e chinuitoare. Drept care, cavaler nedezminţit, m-am decis să cobor eu însumi în fântână ori de câte ori îmi va fi sete.

Au trecut astfel două săptămâni. Coboram şi urcam c-o sprinteneală uluitoare. Ajuns la apa timidă, ţinându-mă strâns de pietre, mă aplecam şi-i sorbeam neliniştit şi galant undele subţiri. Uneori stam ceasuri întregi agăţat într-o poziţie destul de incomodă, dar ce conta! Fericirea avea acum o cu totul altă substanţă,

necunoscută înainte. Dorinţa îmi îmbujora faţa. Eram din ce în ce mai nestăpânit. Până când o sete cumplită, continuă, nefirească m-a făcut să cobor definitiv. Şi, când am intrat în apă, mi s-a părut că nici nu cad la fund. Şi-ntr-adevăr, o vreme m-am legănat sfâşietor de lin pe superficia verzuie şi calmă, parcă amintindu-mi de copilărie, parcă respirând într-un fel gingaş, nemaiîntâlnit, cum doar plantele ştiu să respire sau poate îngerii – o lungă şi delicioasă desfacere a mirării în

Ether…

Cruzimile lui

Julien

Ospitalierul

Cu timpul, plictisindu-mă efortul inutil şi anost pe care mi-l cerea bunătatea, istovit de o prea lungă aşteptare a fericirii ce credeam că-mi va fi dăruită drept răsplată, am început să exersez timid, apoi tot mai îndrăzneţ, mai necruţător, mai rafinat cruzimea

— Ultim deliciu al singurătăţii mele. Andrelele purificate-n untdelemn de zarnacadele, luate spre seară cu-o delicateţe infinită în mâini şi petrecute voluptuos prin inima fragedă a unui ceasornic de bucătărie, mă făceau să jubilez. Cu-o bucată strălucitoare de ţiglă – o sfărâmasem pătimaş şi abil!

— Tăiam, ingenuu, viscere moi de fântâni, vii încă, palptând în găleţi emailate, cu toarte dibaci arcuite peste carnea suavă. Curios, fără niciun scrupul, desăvârşindu-mi gloria de asasin manierat, sfâşiam cu aşchii proaspete de salcâm aluaturi dospite blând, plăpumi cusute cu aţă tare în romburi portocalii, vestoane subţiri de vară, micşunele şi mingi. Uneori, exasperat de monotonia faldurilor, smulgeam euforic perdelele grele şi vechi – de mult spărsesem geamurile, fremătând – şi le tocam, îmbibându-le mai întâi cu oţet, ca să usture, franj cu franj, pe pajiştea din faţa casei. După amiaza (dar asta se întâmpla câteodată şi puţin înainte de amurg, principalul fiind ca lumina să aibă o lâncezeală de vis izbit în catifea), ţăruşii înfipţi zglobiu în păianjenii din colţurile magaziilor, sub maldăre de zdrenţe – hainele mele de gală ferfeniţite la baluri de binefacere –, îmi îngăduiau să râd în hohote, până la lacrimi. Petreceam zile întregi strivind coropişniţe naive şi monstruoase în

ţâţâni de-arpacaş, sfredelind melci devotaţi cu burghiul, flagelând fluturi de marfa din plăcerea de-a auzi pocnetul aripilor frânte în dosul latrinelor văruite trandafiriu. Când ploua, ca să pot nimici eu însumi cât mai multe bile de apă, umpleam exaltat curtea cu umbrele deschise-n suprafeţe senzuale şi plane. Nu mai eram prieten cu niciun parfum. Ademeneam aromele în flacoane de sticlă şlefuită şi rece cu-o gentileţe perfidă de copil fanfaron. Iar pe cele care nu cristalizau imediat, renunţând pe veci la vagabondajul lor virginal, le vărsăm în gropi imunde, clocotind de luxura duhorilor; şi nările mele se amuzau! De obicei alegeam cărămida cea mai topită-n surâsuri, cea mai umil înverzită de brusturi şi o pisam pe plăci de faianţă, anume pe plăci de faianţă, spre a-i mări ruşinea. Gardurile-abia închegate, cu leaţuri încă îmbujorate în jurul cuielor, amintind fineţea gleznelor lui

Iisus, putrezeau armonios în sufletul meu scelerat.

Până la urmă am spânzurat legume (ce viciu!), am rupt bulioane, am trântit perne în trenuri la bariere, am scos din răzoare, de pleoape, îngeri cu ţipătul scurt. Nimeni nu-mi cunoştea încântarea! Prăbuşit în fotolii uzate, cu fruntea împurpurată de noi şi adânci bucurii, eram

Campion al
Cruzimii!!

Cântece naive (1976)

Cântec naiv
Să fim anonimi ca dovlecii
Şi fleţi şi suav răpitori
De suflete-nchise-n fecioare. Pe mingi să ne scrim. Iar în zori
Să batem din palme la rouă
Muiaţi pân'la piele-n destin.
Poeţi, un surâs ca de teamă
Pe străzi umblă brambura lin.

Balada poetului de duminică

Eu sunt un poet de duminică. La haina mea roz am o mânecă
Albastră, cealaltă vernil. Eu scriu doar în luna april
Şi-atunci nu mai mult de un vers
Pe care deja l-am şi şters.

Îmi plac portocale şi sâni. Iubita mea are trei sâni!!!
Ea dă samovarelor lustru
Cu dânşii, schimbând la ceai gustul.
Şi ţine morţiş să-i înveţe
Cititu-n zaharniţe creţe.
Dar câteodată sunt trist.
Vai, parcă nici nu mai exist.
Sparg mingi cu andreaua şi peşti.
Ucid păpădii cu căleşti.
Cu îngerii roua din şanţ
O beau pân' la ultimul sfanţ!
Invitaţie la
Dolhasca *t*
De ce nu vii să bem din şanţuri apă
Cu mormoloci şi raiuri dulci în ea.
Să n° – mpletim cruzimea-n cozi de ceapă
Şi să ne batem joc de catifea.
Rostogolind pe dânsa bile calde
De ied timid şi melancolic miel? O, dac-ai şti cât de nostalgic arde
În lămpile adânci fitilul frel.
Şi cât de-mpalidat de-amor e cerul
Topind la piept un soare zbuciumat.
Ţi-ai scotoci de rouă şifonierul
Flogistic şi-ai sosi într-aripat!
Cântec naiv
Un peşte mic şi foarte trist
Din heleşteul contelui
S-a-ndrăgostit de-un ametist
De la inelul contelui
Şi-ntr-o caleaşca a sosit
Să ceară mâna contelui
Dar refuzat şi-adânc jignit
Muri sub ochii contelui

Atunci un falnic servitor
Din ordinele contelui
Îl prepară cu cimbrişor
Pentru motanul contelui
Cântec naiv
Să ne iubim în pălării de fetru, în solniţe cu fluturi moi, sub masă.
Pe pătrunjei şi ţelini ca finetul.
Lângă oglinzi cu căptuşeala groasă.
Iar seara, durdulii şi-n pielea goală.
Scăpaţi de haine ca de o tortură.
Să facem baie într-o portocală
Coaptă de-amor, cu vorbe dulci în gură.
Scrisoare
Primeşte-mă, iubito, cu simbrie
La sânii albi şi ţi-oi sluji frumos! Voi face foc alchimic în chilie.
Cu leuştean spăla-voi lin pe jos.
Şi-n mături galbene cu coada lungă
O să adun păianjenii hoinari
Ce-atât de mult în păr vor să-ţi ajungă
Călătorind îndrăgostiţi pe var.
Şi casa-n garduri proaspete şi fine
Ţi-o voi împrejmui ca să-ţi păzesc
Sufletul blând şi coapsele haine
De băieţandri cu surâs diavolesc.
Ce îţi trimit bezele printre leaţuri
Şi-ţi dau să guşti bomboane cu parfum.
Iar seara voi aduce două braţuri
De
Biblii moi sub plăpumi să le pun.
Fără păcate dulci să-ţi fie somnul
Şi să visezi doar sfinţi şi izmă creaţă! Primeşte-mă, iubito, întru Domnul.
La sânii albi, pe-un sfanţ, slugă pe viaţă!

Idilă
E-atâta liniște și-atâta nemurire
În pietrele ce nu știu să respire.
Boii se-adună galbeni lângă apă
Și se gândesc de unde s-o înceapă.
Măgarii cresc uimiți și cruzi din rouă
Să vadă cum țestoasele se ouă.
Vacile cad trântite de ugerele lor
Nemulse, și cu ochii limpezi mor.
Cântec de faun
Scalții se sărută ușor când bate vântul.
E-o sfâșiere crudă de fluturi în lumină.
Izvoarele spre alte izvoare se înclină
Și
Chloe după maluri își leapădă veșmântul.

Ascuns în buruiene n-o să-ți mai cânt din flaut. N-o să-ți mai scriu poeme. Poemele-s cuvinte. Sunt faun și e timpul prin scorburi să te caut
Ca să te frâng în iarba înaltă și fierbinte.
Adio.
Robinson
Crusoe (1978)
Elegie
Covoarele-și tulbură-n vagi după-amiezi
Grădinile calde cu plante obeze
Și vechi animale cu suflet de lină

Vor iar lângă scaune-n veci să rămână. Oh, cănile-și dau una alteia gura.
Pe mese sunt fructe ce-și sfarmă armura
Și-i poate și-un cântec uitat de-un seraf
Ce lasă să-i cadă moi bile în praf.
Afară copiii rup măduva grea
A apei ce blând a țâșnit din cișmea
Și fug de burlanul cel lung să nu-i soarbă

În pod, unde este o bufniţă oarbă.
Apoi nu se-ntâmplă o vreme nimic.
Insecte cu frica închisă în plic
Aşteaptă. Privesc melancolici pe geam
Cu ochii albaştri, motani de
Siam
Ce nu pot pricepe cu mintea, pufoşii.
Pe domnii ce-şi taie salate de roşii
Când ei doresc carne şi carne şi carne
Ce-acum şi de-a pururi în somn să-i răstoarne.
Elegie
În magazii cu şobolani bătrâni
Unde îţi intră orele-n plămâni
Mă preumblam c-o dulce gravitate
Pe lângă pompele de flit stricate. Cutii cu cremă neagră pentru ghete
Sufletul pur ştiau să mi-l desfete
Şi mă-mbătau cu-aroma lor sublimă
Butoaiele adânci de motorină. Păianjenii muraţi în lămpi cu gaz îmi lunecau cu grijă pe obraz.
Primusuri mari, lucioase, de alamă
Mă-nţelegeau şi mă luau în seamă. Priveam uimit cum lucrurile-apar
Şi se scufundă-n hăuri de mărar.
Cum ruginesc vechi cercuri de la plită în maldăre de lână părăsită.
Cum arcuri frânte mor în canapele
Ce-au clătinat sufragerii pe ele
Şi cum prin colţuri îngeri diafani
Suflau cu-amurg mărgică la curcani.
Şi
— Atât de mult doream în bulioane
Să lenevesc, visând sub celofane
Femei subţiri şi tandre ce-or să vie.

Când prafurile cad de-o veşnicie.
O, sticla-n care sufăr s-o desfunde
Spre a mă turna în cratiţe rotunde…
Balada treceri
Reparatei
Lâng-un felinar cu-acetilenă
J.O. mănânc-o limbă de balenă.
Este ora zece far-o dungă.
Reparata trece nibelungă.
Sânii ei sunt prinşi în cureluşe.
Poartă-n mâini căpşune drept mănuşe, îngeri cu obiele parfumate îi ţin trează rochia la spate.
Însă ea la el nici nu priveşte
Cum mănâncă limba unui peşte.
Ci îl lasă veşnic plin de jenă
Lâng-un felinar cu-acetilenă.
Cântec naiv
Afară plouă laic şi-aş vrea să fii aici.
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie.
Să lâncezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smântâna (slup-slup!) din farfurie.
Ţi-aş spune-ncet: Dă-mi mâna… şi poate că mi-ai da-o
Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leşină dulci cucoane
Vărsând pe sâni ceşcuţe de lapte cu cacao.
Ţi-aş da deoparte părul cu gura de pe gât.
Cu gura ţi-aş desface nasturii mici de bluză
Şi ţi-aş şopti-n urechea ta fleaţă şi confuză: „Afară plouă laic şi-s trist şi mi-i urât…”
Idilă
E-atât de roşu bulionul
Când cântă-n casă gramofonul.
Şi-atât de galbenă-i lumina
Prin care umblă-ncet găina.

Şi-atât de verde leuşteanul; Oh, lângă el stă-ntins ligheanul
Pe un pământ atât de negru.
Pe n pământ atât de negru…
Catalog de nimfe

* * – Sosisem dintr-o obositoare călătorie făcută în jurul lumii pe-un vechi vas de comerţ. Tangajul îndurat eroic aproape trei ani de zile îmi pricinuise o boală subtilă şi incurabilă, un fel de balansare leneşă, plină de suferinţe şi delicii, a ideilor. Barba crescută violent (rezultat al vânturilor capricioase) o purtam cu destulă neglijenţă, în buzunarul de jos al vestei ticăia cristalin un ceas cu carapace de teracotă vernil. Fumam ţigarete prelungi cu pocnitori parfumate din centimetru în centimetru pentru a-mi întrerupe nostalgia. Bănuiam peste tot numai lucruri ameninţătoare: scaune abia înăbuşindu-şi revolta în lemn, sticle dorind să-mi toarne-n palme licori caustice, paltoane cu cârlige ascuţite în mâneci. Încetul cu încetul încercam să mă reobişnuiesc cu uscatul.

* * *

Părându-mi-se o absurditate faptul că sunt obligat să ies şi să intru în prop/ia-mi casa pe uşă, sătul până-n gât de umilinţele unei vieţi mizerabile, m-am decis. De altfel ajunsesem la o vârstă când se cuvenea, era chiar de datoria mea să iau o hotărâre capitală! A face o gaură-n zid şi a-ţi strecura trupul prin ea devine de la o vreme nu numai nedelicat, ci şi înjositor. Calculele mele, executate cu instrumente fragile (dar precise!), mi-au arătat că, alipindu-mă tandru de unul din pereţii camerei, indiferent de care, şi având răbdare, îi putem străbate, graţie unor fenomene gingaşe şi austere, într-un timp aproximativ acceptabil. În felul acesta, vă daţi seama, îmi salvam onoarea.

* * *

Ieri, după contemplarea trecerii personalului de patru şi douăzeci, m-am simţit atât de pur, încât o uşoară răbufnire de miresme răcoroase, ieşite prin răsuflătoarea beciului, m-a înălţat cu câţiva centimetri de la sol, într-un zbor lin, neobservat de nimeni, asemănător alunecării pe-un parchet de aer ceruit prea tare. În timpul

acestei levitaţii întâmplătoare, ce-a avut loc în spaţiul trist şi pustiu din spatele casei mele, mi-a fost frică să nu fiu răpit de îngeri.

Pentru a nu provoca o suferinţă inutilă, ocoleam întotdeauna cu vârful peniţei porii hârtiei pe care scriam lungi şi tânguitoare scrisori unui prieten necunoscut şi drag. Mesagiile mele deveneau astfel graţios ilizibile sau, şi mai tulburător, derutante prin confuziile ce le pricinuiau. Dar asta nu avea nicio importanţă. Coala continua să respire fericită, indiferent de semnificaţia cuvintelor! mai mult, neputând suporta ţipătul de durere al filei îndoite cu brutalitate, întrebuinţam plicuri moi, odihnitoare, generoase, de obicei galben-pai, sau bleu-pal, sau lila, lipite cu clei monahal de molift sau cu albuş de ou proaspăt, încă păstrând aroma viscerelor de şopârlă. Reuşisem chiar să conving factorul să nu mai folosească ştampila lui de fier, ci una de cristal, dăruită de mine, muiată-n tuşierele îmbibate cu ulei, care mângâia afectuos timbrele cu zimţii piliţi dumnezeieşte de dirigintele poştei…

De fapt, în ziua în care am găsit în rigola fragedă a trotuarului o bilă tristă şi cenuşie, de mărimea unei cireşe amare, nu am avut impresia că mi se întâmplă un lucru extraordinar.

Mă obişnuisem să descopăr mereu câte ceva în timpul lungilor mele plimbări de după-amiază, de obicei obiecte fără importanţă pe care le luam totuşi, înduioşat de singurătatea lor, de abandonul acela sfâşietor în mijlocul unui oraş probabil necunoscut pentru ele.

Am ridicat-o deci politicos, am privit-o cu un surâs indulgent şi, pipăindu-i cu arătătorul o cicatrice fină, rămasă în urma unei vechi răni nemărturisite, am băgat-o în buzunarul de sus al hainei, lângă batista înfocată, convins că fac exact ceea ce trebuie. Am tresărit surprins însă când, a doua zi, aproximativ în acelaşi loc, am zărit o altă bilă, tot cenuşie, dar de o nuanţă mai deschisă, puţin mai grasă ca prima şi parcă mai vioaie. Am salvat-o şi pe aceasta c-o imperceptibilă mirare a sprâncenelor, păstrându-mi, calm şi protector, eleganţa înnăscută şi atât de apreciată în almanahul

Gotha.

Am trăit apoi câteva luni de adevărată încântare.

Întâlneam din ce în ce mai multe bile, de dimensiuni variate, irizând culori tandre, având în preajmă-le un aer rarefiat, trandafiriu, mai dulce decât cel pe care-l respiram normal, închizând muzici laice şi limpezi, declanşate la cea mai uşoară atingere, în sferele vesele, îmbujorându-mi obrajii cu rotunjimea lor juvenilă. Mă delectam ceasuri întregi rostogolindu-le pe scânduri vajnice de brad, geluite până la catifelare, evitând cu graţie ciocnirile ilicite sau scufundându-le, aproape leşinate de plăcere, în găleţi pline cu şampanii calde şi aurii. Iniţiindu-mă în arta delicată (dar virilă!) a balisticii, le aruncam în oglinzi tulburător de adânci spre a crea, pentru o clipă măcar, iluzia că-şi vor săruta propriul contur, însângerându-şi-l nostalgic. Suit pe casă, răvăşit de lumină şi orgoliu, organizam fermecătoare tablouri vivante, executate cu voluptate pe marginea subţire a streşinilor de şindrilă, înfăţişând scene de ură şi amor din viaţa învăpăiată a fluturilor vaganţi; iar dedesubt, pe pajişti: platbande de crini, tapajul mieilor cruciferi! Uneori, extenuat de zbenguiala lor gentilă, le înţepeneam, din capriciu, în faldurile unor melodii severe, cântate cu un singur deget la orga hidraulică a familiei, ca după aceea, plictisit, să le îngădui cele mai deşucheate traiectorii printre vaze cu buze groase şi răsfrânte, pe stofe şi pluşuri pubere, în spaţii rău famate. În sfârşit, nemaiputând să le suport, sâcâit de rouă, le dam pradă, numărându-le în prealabil cu abacul, ca să nu se piardă în tufele proaspete de năsturel, motanilor mei opiomani.

Până ce, pe neaşteptate, într-un amurg de ţipirig am înţeles totul. Tocmai mă chinuiam să cuprind o bilă copilăros de timidă, aparent părăsită pe lespezile unei curţi pustii, în realitate înconjurată cu dragoste de remize parfumate discret cu tabac, reuşisem chiar s-o iau în braţe – îi simţeam apăsarea dureroasă de piept – când, într-o fracţiune aprigă de secundă, am priceput o dată pentru totdeauna, înfiorat de calvarul ce aveam să-l străbat de acum înainte, că nu, nu eu le adunam îndatoritor şi naiv în caleşti închiriate anume (adio, adolescenţa mea amanetată la muntele de pietate!), ci ele, oh, da, ele mă căutau cu nelinişte, cu patimă, cu trufie, pretutindeni. Eram, pur şi simplu, urmărit pas cu pas de bile!

* * *

Trebuia să dispar. Bineînţeles, fără ca nimeni să observe. Mă gândeam la o ardere bruscă, totală, lipsită de flacără, într-o sobă construită cu delicateţe în jurul meu, pe grătarul căreia să nu rămână niciun pic de cenuşă, ci doar aerul încăperii să se dilate uşor, presând îndurerat pereţii, ferestrele, uşa… O altă posibilitate ar fi fost să mă dizolv încet, silenţios, într-un mare creuzet de sticlă de

Murano ascuns în pivniţa gazdei, comentându-mi în şoaptă, cu citate din clasici, pe îndelete, descompunerea în substanţe din ce în ce mai inocente. Oricum, eram hotărât, într-un fel sau altul, să iau melcul de coarne!

Roua lecturii

Adio.

Robinson

Crusoe

Nimeni nu ştie că împreună cu

Robinson

Crusoe am stat şi noi: eu.

Ada.

Cecina şi ceilalţi. Eram cu toţii, v-o jur, într-o haltă înconjurată de salcâmi pe insula aceea căreia nu-i cunoşteam prea bine numele. Şeful hălţii era chiar tatăl meu, avea uniformă şi chipiu şi da drumul la mărfare (ce mândru şi zvelt!) cu paleta. Pentru că pe linia noastră nu treceau decât mărfare. Iar

Robinson

Crusoe nu avea nimic împotrivă.

Dimineaţa desfaceam pe peron toate benzile de telegraf şi făceam pe ele, cu creionul chimic, linii şi puncte. Apoi le strângeam la loc şi mă duceam în dosul magaziei de cereale ca să scobesc zidul între cărămizi c-un cuţit vechi şi tocit de bucătărie. Acolo am întâlnit-o pe

Ada. De la început mi-a spus că

Robinson

Crusoe i-a dat voie şi ei. Am furat imediat nasturii aurii de la uniforma lui taică-meu, nasturii aceia ce au pe ei o roată cu aripioare

de vultur, la care ţinea atât de mult, încât îşi cususe două rânduri: unul pentru cheutori, celălalt pentru plăcere. Doar nu putea să se supere. Ştia că-i vom da, pentru că ne lasă pe insulă, lui

Robinson

Crusoe. Apoi a apărut, de data asta într-o după-amiază.

Cecina. Era mai mare ca noi, terminase poate liceul şi ne-am mirat că a fost admisă pe insulă, mai ales că la sosire nici n-a pomenit de

Robinson

Crusoe, iar mai târziu, când a venit vorba despre el, s-a eschivat pur şi simplu. Purta o rochie de stambă vişinie, bombată ciudat la piept şi la început, cred că vă daţi şi singuri seama, n-am crezut-o, pe urmă însă, după ce ne-a lăsat să-i atingem cu degetele, da, ne-am convins: avea sâni!, deşi probabil că era vreo scamatorie la mijloc. Totuşi, lucrurile continuau ca mai înainte. Spre seară, când mărfarele trecuseră de mult, şi-abia a doua zi trebuiau să vină din nou (dar nu eram siguri niciodată), ne adunam lângă grămezile de cherestea din faţa hălţii şi împreună cu servitoarea plecam pe linie ca să rupem volbură pentru iepuri. Noi rămâneam în urmă, prindeam cărăbuşi şi-i îngropam în pământ acoperindu-i cu iarbă. Servitoarea se îndepărta încet-încet şi, dincolo de semafor, dispărea după canton. Se întâlnea, fără discuţie, cu servitorul lui

Robinson

Crusoe.

Cu

Robinson

Crusoe, desigur, vorbeam numai eu. Îl vizitam într-un vagon de persoane stricat, aflat pe linia moartă, de obicei după-masă, când lumina e albă şi toţi acarii dorm sau sunt plecaţi. Puteam fi sigur c-o să-l găsesc acolo. Intram în primul compartiment, mă întindeam pe burtă pe banca lucioasă şi galbenă şi-i spuneam ce-am mai făcut. Prin geamul spart se vedeau în grădină pătlăgelele mari, orbitoare, ne oglindeam în ele. Mirosea a păcură-ncînsă şi-a pătrunjel copt. Uneori îi cântam din muzicuţă; despre

Cecina nu-i pomeneam însă.

Şi deodată, într-o zi, s-a întâmplat ceva nemaipomenit. Mai întâi

Ada, tam-nisam, în timp ce mă coboram în fântână ca să-i arăt cine sunt, a strigat, aplecându-se tare peste marginea de piatră, că ea poate face asta şi fără ajutorul lui

Robinson

Crusoe.

Eram cât pe ce să cad! Apoi

Cecina, mai subţire parcă şi mai frumoasă, a dat a înţelege, râzând, că ea stă pe insulă fără să-şi fi ce rat voie de la nimeni, chiar aşa a zis: „de la nimeni". Şi, culmea, servitoarea noastră a început să se plângă că

Vineri, da.

Vineri i-e urât de moarte. Asta mi s-a părut de necrezut! Mi-am pus în gând să-l văd neapărat pe

Robinson

Crusoe.

Iată cum a fost. Pe linia moartă vagonul părea pustiu. M-am prins de bara ruginită şi, ca-ntotdeauna, am făcut un salt grozav. Pe culoar un iepure c-o taşcă verde după gât m-a privit uluit. Am intrat în compartiment. Era cald, se auzeau viespile ce-şi agăţaseră fagurii în plasele de bagaje rupte şi parfumate. De pe insulă nu venea niciun zgomot. M-am aşezat pe burtă şi-am aşteptat aşa până seara. Pe urmă m-am dat jos, m-am scotocit prin buzunare, am scos creta şi-am scris cu litere mari, de la un capăt la celălalt al vagonului, sub geamurile sparte, ca să se vadă bine:

ADIO.

ROBINSON CRUSOE

Dulapul

Îndrăgostit (1980)

Elogiul

Reparatei (I)

Eşti proaspătă în dimineaţa asta

Ca fructele cu pijama de brumă

Pe care melci spumoşi îşi lasă pasta. Făptura ta aluaturi moi însumă

Crescute bine-n untdelemnuri sfinte

Şi-n locuri ruşinoase cu smochine. Sunt sluga blândă de acum-nainte

A celei mai gingaşe şi mai fine. Ţi-e inema ca inema de ceapă (Şi sunt şi cepe ce au două inemi!).

Usturătoare celor ce-o dezbracă.

Dar c-o dulceaţă ce n-o ştie nimeni. Priveşte farfuriile cu borş.

Mi-e sufletul ca sfecla asta: roş!

Elogiul

Reparatei (II)

Ţi-s unghiile moi ca pătrunjelul

Crescut la umbră. Florile-n urechi

Îţi toarnă praf. Când treci, sfarmi cu pudelul

Protoierii de rouă-n ţelini vechi.

Asemeni unui domn fanariot

Pe care-n ţara asta l-au pus turcii, într-un amurg surpat ca moţul curcii

Vreau să te pup amarnic peste tot

Ce mă-nspăimântă şi îmi este drag

Că până şi

Allah de poftă rage.

Cât de frumos te-apleci între văzdoage

Cu fustelenălţate ca un steag!

Şi cât de inocenţi la toate cele

Ţi-s ochii precum unei iepi fidele.

Elogiul

Reparatei (III)

Ţi-i rotunjimea ţâţei geluită

Şi la mijloc cu cafeniu buton.

Şi coapsa ta cu fierbinţeli de plită

L-ar fierbe până şi pe

Solomon

Pe cercurile ei ca pe-un ibric
Cu lungul său turlui cuprins în aburi. Ţi-i murdăria strânsă în buric
Mai dulce decât mierea cea din faguri. Şi corpul tău didactic ce ne-nvaţă
Să-i preţuim savantele delicii
Are plăceri într-însul pân' la greaţă. Îndrumă-ne, o, dă-ne vagi indicii
Cum să-ţi iubim mai bine carnea plină
De zmieură murată în răşină.
Defăimarea
Reparatei (I)
De mâini şi de picioare ţi-am prins cu frânghii groase
Trupul viclean şi trândav de patru straşnici fluturi
Ca să ţi-l rupă-n calde bucăţi. Stând pe mătase.
La geam, cu talpa-n lapte şi buzele-n vermuturi.
Voi admira mari flenduri din fusta ta de stambă.
Canari pletoşi cântându-mi cu tril de marmeladă.
Şi mestecând crenguţe voi arunca în ladă
Melci gâtuiţi zburdalnic c-un vechi fitil de lampă! Iar către seară, tandru, voi aduna din iarbă
Sânii tăi smulşi şi capul cu părul lung de-un metru
Şi coapsele voioase, ştergându-le de barbă.
Spre a le păstra-n borcane cu căptuşeli de fetru.
Dovezi pecetluite în saramure fine
Că mi-ai iubit motanul mai mult decât pe mine!
Defăimarea
Reparatei (II)
Chivernisită ţaţă, dacă-ţi pup
Laba piciorului sau laba mâinii.
Nu te-nşela. Au nu ştii că stăpânii
Din mult plictis din cinste se-ntrerup
Şi milogind îşi terfelesc ei crinul
Ce pe blazon mereu stăruie pur? Cum crezi că unui

Domn tu poţi
Destinul
Să i-l înghiţi cu lacomii tăi nuri.
Cătuie dătătoare de miasme.
Tu, care faci şi dintr-un fruct bordel
Şi născoceşti iubiri tot mai altfel
Pân'ce plămânii ţi se-neacă-n astme? La tine vin ca la un
Antihrist
Şi-apoi promulg bule de aur, trist!
Dulapul îndrăgostit
Mult timp
Julien
Ospitalierul (pe atunci logodit în taină cu ştampila
Adelfina) şi-a ţinut hainele, o cămaşă şi un pantalon de doc, pentru a le păstra prospeţimea şi sfinţenia galantă a răcorii în ţesuturi, într-o fântână din fundul grădinii sale sferice. (Nu-şi construise încă fântâna din sufragerie, în care s-a şi coborât definitiv apoi.) De la o vreme, obosindu-l trambalarea rituală a veşmintelor, în fiecare dimineaţă şi seară, cu ajutorul ciuturei, şi incomodându-l faptul că toţi ştiau când se dezbracă (îngerii îşi luaseră obiceiul de-a vesti, prin sfâşietoare tangouri cu figuri, executate în verandă, momentul în care

J. O. desfacea din cheutoarea mâhnită a gulerului cămăşii primul nasture, cel capital!), de la o vreme deci, se gândi să-şi cumpere un dulap. Şi l-a adus în casă într-o după-amiază incertă de aprilie, cu cerul plisat fin şi burlanele înfundate de melancolie, victorios, dar istovit de efortul încărcării şi descărcării din caleaşca pusă la dispoziţie de prietenul său, detectivul

Arthur, aceeaşi caleaşca în care, peste câţiva ani, proprietarul ei tandru şi trist şi-a plimbat iubita ideală pe coclauri, iar peste alt şir de ani.

J.O. (detectivul

Arthur nu mai era) a transformat-o în poştalion de bulion. Zgârieturile cârlionţate în formă de

R, scrise de dulap pe panourile pudrate ale caleştii, au vădit în

mod briliant clarviziunea lui erotică; ştia deja cum se va numi tulburătoarea femeie, cea cu trei sâni mistici şi două suspine laice: Reparata! Băgându-l în casă, aşezându-l tainic într-un colţ ferit de debandada lentă a melcilor, măgulindu-l cu mănunchiuri de piedecuţe şi bile rostogolite printre labele-i cafenii, grija majoră a lui

J.O. a fost să-şi domine dulapul îmblânzindu-l. Fiindcă, de ce n-am mărturisit-o de la bun început: din lemn tare, aspru, sălbatic, cu fibre vi jelioase şi noduri hipnotice, dulapul era de-o bestialitate zvăpăiată. Murseca hainele îmbătat de foşnete, rupea curelele ca pe şopârle, în căutarea unui sânge rece şi vâscos, sfarma nasturii cu plăcerea diabolică, mereu crescândă, a desfiinţării sidefului. Broaştele uşilor scoteau răgete minuscule, dar feroce; la apropierea mâinilor ţâţânile visau, fremătând, să zdrobească pătimaş, ca într-un delir osteologic: falange, falangete, falanguţe!; muchii ascuţite tânjeau după fruntea lui bombată. J.C. Îşi dădu imediat seama că numai biciuindu-l în fiece zi, câteva ore, sistematic, pe dinafară şi pe dinăuntru, ar reuşi să-l supună, să-l facă să simtă uniiinţa (sau bucuria) capitulării, intimitatea generoasă a hainelor umane. Dar, în marea lui blândeţe, nu putea proceda astfel. Îşi consultă prietenul. Detectivul

Arthur – tocmai punea la punct schiţele unei uriaşe portocale cu zbaturi – sugeră întâi o metodă perfidă de moleşire şi viciere a încarnatului vânjos prin înlocuirea cuielor de oţel cu cuişoare, lucru dovedit practic imposibil datorită timidităţii lui

J.O., el însuşi vulnerabil la mirodenii; pe urmă îl sfătui să se autoflageleze, îngenunchind în faţa mobilei neînduplecate şi monstruoase şi cravaşându-şi umerii goi către amurg, cu parfumuri dezgustătoare. După şase luni de chinuri (nările lui

J.O. se dilataseră enorm din cauza penitenţei pestilenţiale, iar pielea-i înflorise corole crude, pline c-un lichid verzui, al disperării), dulapul, impresionat de suferinţa ce i se prezenta zilnic (cel puţin aşa au crezut ei) s-a hotărât să accepte cămaşa şi pantalonul de doc în interiorul sumbru cândva, acum parcă îmbujorat de-o rouă îmbietoare. Cam tot atunci a apărut şi

Reparata: cei trei sâni mist ci răspândeau o lumină de dinainte

de

Potop, suspinele ei laice lichefiau cristale! Însă nici

J.O., nici prietenul său, detectivul

Arthur, n-au bănuit adevăratul motiv al domesticirii. J.O. fericit că-şi menţine îmbrăcămintea intactă, nemaifiind obligat să poarte mănuşi de şmirghel contra ţâţânilor ce deveniseră moi şi muzicale, nici nimbul greoi, prea călduros, ce-i protejase fruntea de muchii, trăind din ce în ce mai absorbit în studiul dureros al balanţelor melifere, n-a aflat niciodată nimic. Detectivul

Arthur a auzit, dar mult mai târziu, abia după ce dispăruse în vechiul său

Ford pe întinsele domenii ale rezervaţiei naturale de îngeri, din chiar lira îngerului

Emil

Brumaru, despre pasiunea adâncă şi mistuitoare pe care dulapul a făcut-o pentru

Reparata din clipa bleu-jandarm în care dânsa, fără să-i pese de consecinţe, şi-a agăţat indiferentă, de un mâner de-al lui, calzi încă, transpiraţi uşor de-o fugă graţioasă prin ierburile lungi ale deziluziei, ciorapii de mătase ţiuitoare. Au urmat, povestea îngerul

Emil

Brumaru celui care nu mai era decât o fermecătoare amintire vesperală a lui

J.O., au urmat, spunea el surâzând lilial, într-o veşnică irizare a sufletului, au urmat, repetă iar, incantatoriu: levitaţii dezordonate, mânjirea celor trei sâni mistici cu dulceaţă, dezbrăcarea înduioşată a

Reparatei, prăbuşirea ireversibilă a dulapului din regnul vegetal în cel animal…

Ruina unui samovar (1983)

Rugăciune

Dă-mi rană grea şi dulce-n piept

Şi-n aşternut femeie-amară.

Poate c-aşa o să-mi deştept.

Blând, cântecul de-odinioară

Spre care-n zori de zi mă-ndrept.
Ci nu-l găsesc în nicio seară.
Şi-apropie-mi cu mâna ta.
Prinsă-n lumina de amiază.
Un crin curgând ca o cişmea.
Pune-mi, viclean şi crud, de pază îngeri frumoşi ce pe saltea
Fac dragoste c-o lină groază.
Şi lasă-mă să jinduiesc.
Să-mi umplu inima cu-afaceri
Murdare-n rouă, nefiresc.
În moi închideri şi desfaceri. Căci nimănui nu-i trebuie
Cuvintele ce mi le maceri.
Bocet de adult în gară la
Merişani
Cad castane din castani
Şi am patruzeci de ani.
Şi-aş mai sta şi n-aş mai sta
Să beau apă la cişmea
C-un acar alăturea.
C-am crezut, la început.
Cât marfarele-au trecut.
Că nici nu mai sunt adult.
Ci-n gară la
Merişani
Cad castane din castani
Şi am patruzeci de ani.
Baladă
Eram la mare, tebecişti.
Atât de graşi, atât de trişti
Şi stam la bar, nebând, fumând.
În pielea albă tatuând
Durerile şi-apoi plângând: De ce exist, de ce exişti?
Femeile cu şoldul gol
Şi sufleţelul de nămol

Treceau încet, zâmbeau adânc.
Aveau poşetă la oblânc
Şi-n fiecare mânun ţânc
Făcut după un blând viol.
Tocuri ojate la pantofi.
Sâni mari ce-ar fi plăcut la grofi.
Talii bătute lin de vânt
Priveam, oftam far-un cuvânt. Cât de ciudat că eşti, că sunt
În piept cu-acelaşi rumen of.
Şi tot mai tragic surâdeam
Şi stam la bar, nu beam, fumam
Ţigări străine, lungi, subţiri. O, preventorii, amintiri! De re mă mir, de ce te miri
Că fluturii trag roua-n ham?
Cântec naiv
Iubito, hai să mâncăm cretă.
Să bem sticluţe cu cerneală.
Să fim din nou elevii leneşi
Din catalogul de la şcoală.
Ne-am face temele pe mâine
Şi hărţile la geografie
Cu sufletele-n munţi şi-n ape
Fără ca nimeni să ne ştie.
Iar la sfârşitul săptămânii.
Neascultaţi, uitând de toate.
Mi-ai arăta, oh.
Doamne, sânii
În magazii dărăpănate!
Dintr-o scorbură de morcov (1998)
Tamaretă
Dacă lui
Lou vaginu-i cânta
Apollinaire.
Tamâriuşka, eu ţie ce aş putea să-ţi cânt? Piersica-nchisă-n

flăcări de rouă şi piper
Păzită de un înger cu lancea tremurând?
Trifoi-frăguţ cu patru petale de amor
Pluşate de-o femeie nostalgică şi şuie? O, lasă-mă să-ţi mângâi cu gura un picior
Până acolo unde piciorul geamăn suie.
Şi apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist şi viaţa-mi topită-n dulci păcate
Şi dă-mi ca pe-o icoană cărnoasă, să mă rog.
Curul bârfit zburdalnic de coapsele-ţi surate.
Foaie neagră
Fo?.le neagră
Dostoievski.
Hai să ne-nfundăm pe
Nevski
Prospekt într-o crâşmă veche.
Să-ţi torn lacrimi în urechе
Şi să fim prieteni scumpi
Şi să ne pupăm pe bumbi.
Rochie cu franjuri mov.
Mi-e urât şi mi-e
Cehov. Tu exişti, eu nu exist.
Trece-trece trenul mixt
Ce ne vine dimpotrivă
Cu locomotivă…
Simt că-ncepe iar deruta.
Eu îmi beau prin baruri suta.
Tu în turnuri stai ca muta.
Fă, crăpa-ţi-ar pergamuta
Din bikini
În craci lungi şi orfelini…
Bocet de adult
Pentru crăcii tăi de mirt
De trei zile beau în birt

Numai spirt
Şi-aştept să-i scobori din rai. Delicaţi şi ditamai, în ciorapi cu jartiere.
Potcovioară la pantof.
Cine-i vede-o dată piere.
Of!
Să-i aduci
Şi să mă-njugi
La dânşii până-mi distrugi
Sufletul meu blând ca boul
Care-ţi rumegă furoul.
Sufletul meu zvelt ca renul
Care-ţi ia-n coarne sutienul.
Sufletu-mi crud ca coioţii
Care-ţi clănţăne chiloţii
Gingaşi, de sub malacof.
Of!
Tamaretă
Aveai gene-atât de lungi
Că puteai.
Când te-aplecai
Peste margini de fântână.
Ca să-mi fie la-ndemână.
Cu ele apa s-ajungi.
Zână!
Jurnal (2005)
Erai atât de frumoasă…
Erai atât de frumoasă
Mereu mă temeam să nu pleci
Lăsându-mi în palida casă
Dulapuri pustii pereţi reci
Şi-o apă în cana adâncă încet putrezind pân' la miez
Din care de-abia mai mănâncă
La ora cumplitei amiezi

Cu gura lui grea de mătase
Un înger slugarnic pe veci
Erai atât de frumoasă
Mereu mă temeam să nu pleci…
M-am ferit de tine
Doamne
Mi-am ferit de tine
Doamne
Sufletul cât am putut
Să n-ating cu gura mâna
Celuia ce m-a făcut
Să nu-ţi mângâi fruntea ochii
Părul inelat duios
M-am ferit de tine
Doamne
Să nu-ţi fiu prea drăgăstos
Să nu-ţi sperii mintea-n gânduri
Păcătoase ce mi-ai dat
Când m-apropii lin de trupul
Tău întins pe-un moale pat
Care-i dincolo de nouri
Şi-i cuprins dulce de raze
M-am ferit de tine
Doamne
În amurguri şi-n amiaze
Şi în spaima dimineţii
Când ţi-e grea toată fiinţa
De iubire pentru mine
Şi-mi pierd istovit putinţa
Şi-ncet mă preling în pofte
Mocnite la foc scăzut
Mi-am ferit de tine
Doamne
Viaţa cât m-am priceput

Submarinul erotic (2005)

Amurgul evului mediu (II)

Singur, mai singur decât o lingură uitată-n sertare, mai singur decât pătrunjelul pus la uscat. Şi iată!, osânda din pivniţi începe: gândaci sufocaţi de nisip, verze-ucise în puţini, laptele cald prins murind sub smântâni, dantelele doamnei păianjen scoase la licitaţie!!

Mi-am amintit de tărâţă, de raiul din şanţuri, de-amiază, mi-am amintit de o piatră frumoasă, de-o scară urcând spre – un adânc leuştean, de păcura scursă pe linia moartă, de tenebrosul magiun. Glob de mărar – luxură a melcilor!! Sufletele noastre erau putred de bogate-n delicii. Le ţineam ca pe nişte obiecte de porţelan, unul altuia, în mâini. Beam din ele licorile trupului, veşnic puternici, tandri până la cruzime. Trandafir intim, albastru, al necugetării, crin descheiat, arpacaşuri catifelate; legume cu pleoapele umflate privesc din dorinţi. Asfinţeam printre razele tale subţiri…

Amurgul evului mediu (III)

1) O, cât de mult aş fi vrut să trăiesc în vremurile acelea odihnitoare când se credea că sângele stă nemişcat ca o mlaştină în trupul nostru obscur. 2) Logodeam două fire de iarbă, pecetluiam căsătorii înrourate-n burlanele caselor vechi, iubeam doar flori lacome şi animale gălăgioase; totul creştea pentru a întâmpina o fiinţă de cristal, nepornegrită de lumină. 3) Nicăieri n-am gustat cu mai aprigă patimă ca aici, în miezul unui crin de scânduri.

AERUL! 4) Numai sfărâmând în degete un melc uscat sau o păstaie umedă îţi poţi da seama de consistenţa tristeţii. 5) Din ceasul ei cu parfumuri clandestine – drept capace: valvele unei scoici perliere! – se insinua în mansarde aroma orei cinci. 6) o viespe lungă, pusă pe o capră de tăiat lemne, împărţită în mici butuci aurii cu o beschie bine ascuţită. Fragmentele se stivuiesc, în amurg, lângă un zid de cărămidă. Mai târziu vom despica fiecare bucată în parte cu o secure străpezită în agrişe. Cu mănuşi până la coate, sub pelerine de paie scumpe, vom duce braţe uriaşe alături de sobele reci şi pustii, înainte de a aprinde focul să păstrăm un moment de jenă…

Amurgul evului mediu (IV)

1) Fructe uriaşe cu scaune-n ele (dar nu stătea nimeni!) se clătinau pe covoare, apăsau ferestrele largi, le spărgeau – oh!, trecătorii uciși! Sâni glorioşi, fără stăpâni, somnolau pe paturi greoaie. Un pahar plin cu stofa suna înfundat. Tremuram: pe masă, în trăsurică de-amurg, trecea

Yvonne de

Burgundia.

2) Trenuri trebuiau să sosească. Pe peron ceferişti, elefanţi şi eleve mâncau portocale cu griş. Şi-un dulap lăcuit: ce regrete în sertare, ce surâs în minere! Destinul mi se scurgea prin burlane de tablă, în bălii, la colţul caselor mov. 3) O, şanţuri obscure: purgatorii cu ierburi şi melci, fragede spaime, protoiereii de mâluri în brusturi străvechi! Râmele moi mureau în cutii de chibrituri, poduri răscoapte aveau miezuri gustoase de lemn. Un heruv-mormoloc mă păzea lângă uşile vaste de-oloi. 4) Săli de aşteptare cu miros adânc de harbuz! Iar în spatele gării cetatea pluşată a poştei, hârdaie de leandri, cherestelele sacre! Uneori, în lumina ciudată a tufelor de chimion, filateliştii lipeau timbre pe fecioarele locului. 5) În dosul magaziei de cărămizi – cui să-i pese? – trăia un şezlong. Era viaţa lui. Ploaia pătrunsă în pânzele-n dungi, soarele ascuns în cuiele mari! Cădeau mere ovale, zemoase, cu viermi! Cărţile necitite, umflate de rouă, roase pe-ncetul de-omizi… Niciun gând… Câte tristeţi într-o singură vară!!

Suprema servitoare

Incomparablei

Profira

O, servitoare, dulce servitoare

Din îngerească mea copilărie.

Îţi miroseam cu lăcomie fusta

Plină de purici din bucătărie

Şi-ţi căutam chiloţii sub saltele

Ca să le sorb cerescul lor parfum.

Cu nara dilatată, cu ochi umezi.

Cu inima făcând transbara-bum!

Sutienul tău mototolit şi acru.

Ham pentru ţâţa grea de arpacaş, 11 sărutam, mi-l potriveam cu cârpe
În magazii obscure de la
Iaşi.
O, servitoare, dulce servitoare.
Când adormeai în terfe şi sudori.
M-apropiam de tine cu sfială
Să-ţi văd coapsele moi cu floci şi pori.
Aveai mamela bleaga cât ceaunul
Şi la mijloc cu sfârcul urduros. Ţi le-am zărit pe geam într-o amiază
Când, să le speli într-un lighean, le-ai scos.
Oh, părul gras, cu rădăcina tare.
Dat la culcare cu petrol lampant.
Înfierbânta în el orice agrafa
Iar curul tău gigantic şi vibrant.
Cu bucile cum pernele şi roşii.
Purtat în rochii leoarcă de lături.
Ţi-l arătai, pe puţini aplecată.
Punând cu-nţelepciune murături!!!
Elegie
Apollinaire.
Apollinaire.
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus? Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeţii mele cer.
Scriai lui
Lou aşa frumos.
Făceaţi atâtea nebunii.
Acum din tine-i doar un os.
Din ea doar rime străvezii.
Apollinaire.
Apollinaire.
Nu trebuia, nu trebuia
De pe pământ să pleci cu ea.

Oh, fără voi mă simt stingher.
Apollinaire.
Apollinaire.
Apollinaire, de ce-ai plecat? Apollinaire, unde te-ai dus? Mi-e sufletul întunecat
Cum este cerul în apus.
Apollinaire, tu trebuia
Cu
Lou de-a pururi să trăieşti.
Goi puşcă-ntinşi pe-o canapea
Ca într-o apă doi dulci peşti.
Oh.
Doamne, cât mă simt de trist. Apollinaire, coboară lin într-o caleaşca de-ametist
Trasă de-o lebădă şi-un crin.
Taie lumina c-un cuţit
Felii şi unge-ne-o cu rouă. Apollinaire, de ce ai fugit? Vai, cât de trist mă simt când plouă.
Apollinaire.
Apollinaire.
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus? Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeţii mele cer.
Apolinaire.
Apollinaire
Povestea boiernaşului de tară şi a fecioarei cu lindic zglobiu
Povestea boiernaşului de ţară
Şi a fecioarei cu lindic zglobiu
Am scris-o pe foiţă de ţigară.
Trântit în praf, c-o de păianjen gheară.
Muiată-n sânge vesel de scatiu.
Trăia-ntr-un târguşor cu coropâşniţi
Prinse-n ţâţâni sub vechi latrine mari
Un boiernaş ce-şi da tihnit prin râşniţi
Tristeţea şi-şi punea pe suflet prâşniţi

De rouă strecurată prin mărar.
El se trezea în zvon de biblice.
Jiletca fină, proaspătul nădrag
Le îmbrăca şi pe cărări propice.
La păpădii zdrobind şi la furnice.
Până-n amurg umbla c-un zâmbet vag.
Dar într-o zi primi un plic albastru
În timbre mov, peceţi de miere roz. Cu briciul boiernaşul cel sihastru
Îl despică şi-al vieţii lui dezastru
Pornitu – s-a precum un basm frumos.
Căci îl chema fecioara-n flori surpată.
Din i-un ţinut cu iz aliotman.
Rugându-l iute-n orice are roată
Să vină cât mai este încă fată
La vârsta ei de treisprezece ani.
Şi boiernaşul, luând bilet la gară.
Călători pe-al liniei fier grav
Şi-abia ajuns, oh, grabnica fecioară.
Picioarele îşi desfăcu, sprinţară.
Ca să-i arate himenul suav.
Şi.
Doamne! iartă-mi gingaşele rime.
Ca un destoinic halebardier
Lindicul dalb sări-n cârlionţime
De plete lungi ce nu le tunse nime.
Fiindu-i spaimă a-şi tocmi frizer.
Ci dânsu-ngenuncheat smerit în faţa
Altarului bombat pe dinapoi.
Gustă din ceaşcă-ntii adânc dulceaţa
Şi bărbăţia lui trecu ca raţa
Pe apă printre buzele-i apoi.
Şi fericiţi jucatu – s-au departe
De lumea rea, rostogoliţi pe pat.

Lin desfătându-şi fiecare parte.
Dar pentru asta un volum aparte.
În pieliţă de zmeură legat
Voi scrie, clătinând condeie grele.
Şi-atunci, o, cetitorule, vei şti
Acele lucruri durdulii şi firele
Ce se întâmplă-n zori sub păturele
Între îndrăgostiţii serafii.
Sunt ultimul poet balcanic
Sunt ultimul poet balcanic. Cânt c-un descojitor mecanic
Ce-nlătură nu de pe frasini
Sau de pe ulmi scoarţele groase-n
Lumina după-amiezii gării.
Ci de pe crinii strânşi puzderii
În stive (-ntâi decapitaţi): Pieliţa lujerilor s-o purtaţi
Cu jartier, păzite dulce-n viciu
De îngerul cel de serviciu
Veşnic în urma coapselor… Sunt ultimul poet descojitor!
Pierrot răutăcios (1)
Ce bine-i că nu mă iubeşti! Ai sâni şi nici nu îmi pasă!!!
În rochia ta, prinse-n plasă.
Ţi-s coapsele reci ca doi peşti
Când buzele şi le-mpreună
Şi cozile brusc îşi desfac.
Nostalgic, oh, crac lângă crac.
Căci gura lor pap-o căpşună
Pe care-o privesc din căleşti.
Placid, în plimbări, după masă.
Ce bine-i că nu mă iubeşti! Ai sâni şi nici nu îmi pasă…
Pierrot răutăcios (2)
Ce bine-i că nu te iubesc! Surâsul tău cade-ntr-o baltă
De zaţ. Fluturi trec nefiresc
De blegi peste coapsa-ţi înaltă. Nici trompele nu şi le-ntind
Spre tainele-n fleaşca-genune

Pe care-ntre ele-o cuprind (Dar, vai!, nu le pot zice-n nume
Iar melcilor nu le pocnesc
Pereţii. O clipă-i cealaltă.
Ce bine-i că nu te iubesc! Surâsul tău cade-ntr-o baltă…
Deodată
La temelia cănii e o lumină grea. În cană clipoceşte lin apa din cişmea
Şi eu încep dintr-însa încet şi trist a bea. Amurgu-mi cade-n suflet, prin geam, ca o boia. Mai pot să flutur mâna o clipă şi abia
Mă-ntorc, oh! totu-n casă se înverzeşte-aşa
De mov, încât cu cana mă-nalţ uşor…
Cântec naiv
Oare
Cum se moare?
Aşa cum cade o căpşună-n apă
Şi vine-un cerb cu botul lui şi-o papă?
Oare
Cum se moare?
Infernala comedie (2005)
Sonet 43
Mi-am cheltuit talentul în lubrice sonete
Cum fluturii-şi dau praful aripilor pe mâini
Netrebnice. Ajunge! Sufletul meu, ţi-e sete
Din nou roua-n tăpşane de lobodă să-ngâni? Îţi place iarăşi bruma topită-ncet pe case
Loiale-n care sânul femeilor e sfânt? Hai să luăm o lungă vacanţă de mătase
Cu păpădii suflate de-obraji rotunzi în vânt.
Să ne încânte raza căzută-n magazie
Pe-un vraf de ziare rupte ca pe un tron de crai
Şi să-mbrăcăm poteca în crini căci o să vie
Sunând din cești spre seară dulapul cel bălai
Îmbrobonat de-ardoarea de a-mi închide-ntr-însul
În mari bucăţi albastre de zahăr candel plânsul.

Cântece de adolescent (2007)

Jurnal

Trecerea mea prin lume era o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă, îmi atârna, albastră, în iarbă o aripă
Pe când celaltă-n soare se-nfăşura mai pură.
C-un măr zvârlit în mine putea orice fecioară
Să mă doboare palid în fragedele plante
Şi să mă lege-n lanţuri subţiri de diamante
Ca să-mi sărute trupul dumnezeiesc de ceară.
O pânză de păianjen mi se părea pe umăr
Atât de grea, dar mâna n-o ridicam s-o scutur. Şi mă mâhnea o gâză şi zile fără număr
Simţeam pe suflet umbra lăsată de un flutur.
Iar uneori, din trestii, priveam cum lung îşi spală
Coapsele mari, mânjite cu zeamă de căpşune.
O nimfa… Şi la tâmple prindea uşor să-mi sune
Sângele alb de spaima că o văzusem goală.

Idilă

Aromele sălbatice şi bune
Din uriaşe miezuri de căpşune
Ne gâdilă şi-or să ne-mproaşte-un sânge
Răcoritor când măduva le-om frânge.
Şi, dacă vrem să le luăm în mână.
Ciupercile ne umplu de smântână…
Ne logodim un inel în iarbă… (2008)
Ne logodeam cu un inel din iarbă…
Ne logodeam cu un inel din iarbă.
Făcut pe-ascuns, doar îngerul să ştie.
Şi fluturi în ciorchini, din flori ce-mbie.
În aer clocoteau, roua să fiarbă
Prin şanţuri sfârâia de-atâtea pofte
Unse ca untedelemnul pe pătlagini.
Apa fântânilor din vis, cărată-n cofe

Scotea aburi de-argint, muind paragini
Numai de noi hălăduite-n taină; Căci amândoi eram în pielea goală
Și bâiguiam cuvinte-abia iscate.
Cu sufletele într-o dulce halandală
Și pipăindu-ne aripile din spate
Înfășurate-atunci, semeţe, n soare.
Ca nicio vidmă să nu ne doboare…
Cum trece-un flutur, mă simt iar copil… (1)
Cum trece-un flutur, mă simt iar copil.
Roua o sug din firele de iarbă.
Mai trag câte-un pitic ghebos de barbă.
Spre fundul tău mă furişez tiptil
Doar să-l ating, strâns în capotul verde.
Mâna să-mi pun când dulce se despică
Și-n văi adânci coboară o furnică
Ce pentru miezul cald viaţa şi-o pierde; Sufl". baloane-n mosorele goale.
Sfere-albăstrii, lin călărite-n aer.
De diavoli roşii care se încaier.
Geloşi, chiar şi cu izurile tale.
Și-ngenunchez ca-n faţă de icoană
La cea mai nebunatic-a ta toană…
Cum trece-un flutur, mă simt iar copil… (2)
Cum trece-un flutur, mă simt iar copil.
Intru-n dulap şi-ţi scotocesc prin rochii
Și prin chiloţi… şi-i duc la nas, umil; De milaneza lor îmi lăcrimează ochii.
Iar gustu-n cerul gurii mă îmbată.
Și nu mai ştiu ce rugăciuni să-ngaim
De-i, mai ales, pe dânşii şi o pată
Rămasă de la marele bairam; Şi născocesc capcane-n care cazi
În fund şi ţipi din gură ca de şarpe.
Să-ţi scot din fese acele de brazi

Şi să-l feresc de oameni în eşarfe.
Căci prea e cald şi plin de necuviinţe
Când se încinge-n tainice dorinţe…
Scriu ca să mor mai blând, mai în răbdarea…
Scriu ca să mor mai blând, mai în răbdarea
Lui
Dumnezeu ce se apleac-adânc
Pân' la pământ şi mângâie spinarea.
Şi-a mea, şi-a florilor ce-n rouă plâng.
Şi îţi strecor prin litere miresme
De înger tolonit, să ne ferească.
Păcatele din creştete şi glezne.
Buclucurile să le miruiască.
Să n-o luăm anapoda prin mirişti
Răscoapte-n maci înflăcăraţi de fluturi
Sau să zdrobim în cumpeni clare linişti
De moi fântâni, cu ciuturi însetate
Doar de izvorul odihnind pe prunduri
Lin vălurindu-ne viaţa din străfunduri…
Povestea boiernaşului de tară şi a fecioarei… (2008)
Cântec naiv
Erai nesimţit de frumoasă!
Aveai căptuşeli de mătase
Pe-acolo pe unde nu-i voie
Să umbli decât la nevoie
Cu mâinile, ba chiar cu gura.
În clipele date de-a dura
De îngeri ce-şi lasă scriptura
Şi-o iau halandala prin lume.
Cu nimbul şi-aripile-n spume.
Când muşti dintr-o pară zemoasă.
Erai nesimţit de frumoasă.
Temeinicia rugii mele-s sânii
Temeinicia rugii mele-s sânii

Ce-i clatini peste viaţa-mi piuită
De măcălendri, toarsă-n flocul linii
Din caiere de vis, fiartă pe plită. Ca la ciuperci picioru-mi este umed
De dragoste înfiptă-n clisa groasă. Sunt şoldurilor tale prins în plasă
Cum musca în dulceaţa ce mă-ncumet
S-o gust chiar unde nimeni nu cutează. Dă-mi farfurii adânci, linguri de umbră.
Să-ţi sorb sufletu-n pripă şi-ntr-o rază
Să mă preling apoi, cuprins de-o bubă
Ce nu se vindecă decât cu vrafuri
De magazii pustii, grele de prafuri…
Cerşetorul de cafea
Sfâşiat de umbra unui înger
Sfâşiat de umbra unui înger
Care moare-ncet şi-atât de blând
Că de-abia mai pot să văd cum iese
Roua dimineţii din pământ.
M-amintesc alene mârşăvia
Ce-am momit-o ca să-ţi mângâi sânii.
Către amurg, când ţi-ai prelins duioasă
Spermanţetul degetelor mâinii. Şi tânjesc, la pieptul meu, de plete.
Să te legeni, dulce spânzurată; Sufletu-mi ferfana să-ţi desfete
În cărniţa-i moale, aromată.
O, femeie rătăcită-n plângeri
Ca-ntr-un crâng de stânjenei sedus.
Sfâşiat de umbra unui înger
Care moare-ncet şi-atât de sus…
Cântec
Voi rămâne singur singur
Roua se va scutura
Pe masă sunt câni şi linguri

Sarea-şi linge solniţa
Voi rămâne singur singur
Roua se va scutura…
Portocala mea eşti tu…

O să mă gândesc la portocala asta a vieţii noastre
Şi apoi o s-o desfac cu gura felie cu felie
Cu zeama prelingându-mi-se încet pe bărbie
În casa clădită numai din muşuroaie albastre
Pe urm-o să strâng şopârle în tandre pieptare
Şi izvoarele moi rotunji-voi la colţuri
Parfumul va face în crinii mari boţuri
De-aromă-mpreună cu fluturii care
Vor învârti în amurg aripe cu zaţ
Blând o să vină un zmeu delicat cu lăboanţe
Ca să ne ducă-n caleaşca unei târzii tărăboanţe
Şi-atunci o să gust miezul cald şi adânc cu nesaţ…
Când fluturii dau iama peste trupul…
Când fluturii dau iama peste trupul
Tău alb şi alungit a dezmierdare
Şi melcii se strecoară-ntre picioare
Fin arcuind în aer şoldul suplu, îngenunchez şi eu şi-ţi mângâi părul
Prelins în cârlionţii dezmăţaţi; Nu îţi cunoaşte-aievea adevărul
Nici mintea a o mie de-nvăţaţi! Ci tu îmi ceri să-ţi înţeleg orbeşte.
Fără-ntrebări şi gesturi de prisos.
Oh, locul mirosind dumnezeieşte
A taină putrezind suav în sos? îngăduie-mi un timp, mai dă-mi din miere a
Ce-o tăinuieşte-n scorburi moi muierea…
K – (*H-KĂ-Mu* «îţi
Uh
J/ V + Lv – U H În tic. C’.

Ui. f 0 –, „f
Iw. Arct c-o fi» – p-i t – i-X A fivi u
Vi-vtvv, j/ C-itll tic i
O
ryim – „Vi-jr-jr* Vt
>o1” vo r-Ursv?
1 / I „°lr w ytf – jy >t>f w-r-Vc.
Îi, / – J
t yj» *uj* vij
— *Hy*°
tJ
yvt-v şi
Cuprins
Versuri (1970)
Elegie 9
Cântec naiv 10
Baladă 11
Prezentare 12
Amnezie 13
Ea stăpânește 14
Glycera 15
Exclamaţie 16
Pastel creştin 17
Dulapul 18
Apocrifa
I 19
Cerb 20
Cântec de toamnă 22
Rugăciune 23
Interior 24
Înger 25
Cântec de copil 27
Strămoşească 28
Asceţi 29

Detectivul
Arthur (1970)
Detectivul
Arthur 33
Rugăciunea detectivului
Arthur 34
Fluturii din pandişpan 36
Prima elegie a detectivului
Arthur 38
A doua elegie a detectivului
Arthur 39
A treia elegie a detectivului
Arthur 40
A patra elegie a detectivului
Arthur 42
A cincea elegie a detectivului
Arthur 43
A şasea elegie a detectivului
Arthur 45
Ultima elegie a detectivului
Arthur 46
Testamentul detectivului
Arthur 48
Julien
Ospitalierul (1974)
I. Julien
Ospitalierul 55
Amorurile lui
Julien
Ospitalierul 57
Primele tangouri ale lui
Julien
Ospitalierul 59
II. îmbărbătarea lui

Julien
Ospitalierul 65
Julien
Ospitalierul îşi aminteşte de detectivul
Arthur 67
Ultimele tangouri ale lui
Julien
Ospitalierul 69
III. Fericirea lui
Julien
Ospitalierul 75
Fântâna lui
Julien
Ospitalierul 77
Cruzimile lui
Julien
Ospitalierul 80
Cântece naive (1976)
Cântec naiv 85
Balada poetului de duminică 86
Invitaţie la
Dolhasca 88
Cântec naiv 89
Cântec naiv 90
Scrisoare 91
Idilă 93
Cântec de faun 94
Adio.
Robinson
Crusoe (1978)
Elegie 97
Elegie 98
Balada trecerii
Reparatei 100

Cântec naiv 101
Idilă 102
Catalog de nimfe 103
Roua lecturii
Adio.
Robinson
Crusoe 111
Dulapul îndrăgostit (1980)
Emftftrmaiu *
Elogiul
Reparatei (I) 11”.
Elogiul
Reparatei (II) 118
Elogiul
Reparatei (III) 119
Defăimarea
Reparatei (I) 120
Defăimarea
Reparatei (II) 121
Dulapul îndrăgostit 122
Ruina unui samovar (1983)
Rugăciune 129
Bocet de adult 130
Baladă 131
Cântec naiv 133
Dintr-o scorbură de morcov
(1998)
Tamaretă 137
Foaie neagră 138
Bocet de adult 139
Tamaretă 140
Jurnal (2005)
Erai atât de frumoasă 143
M-am ferit de tine

Doamne 144
Submarinul erotic
196
(2005)
Amurgul evului mediu (II) 149
Amurgul evului mediu (III) 150
Amurgul evului mediu (IV) 151
Suprema servitoare 153
Elegie 155
Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei cu lindic zglobiu 157
Sunt ultimul poet balcanic 160
Pierrot răutăcios (1) 161
Pierrot răutăcios (2). 162
Deodată 163
Cântec naiv 164
Infernala comedie (2005)
Sonet 43 167
Cântece de adolescent
(2007)
Jurnal 171
Idilă 172
Ne logodim cu un inel în iarbă…
(2008)
Ne logodeam cu un inel din iarbă 175
Cum trece-un flutur, mă simt iar copil… (1) … 176 Cum trece-un flutur, mă simt iar copil… (2) … 177 Scriu ca să mor mai blând, mai în răbdarea 178
Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei…
(2008)
Cântec naiv 181
Temeinicia rugii mele-s sânii 182
Cerşetorul de cafea
Sfâşiat de umbra unui înger 185
Când.ec 186

Portocala mea eşti tu 187
Când fluturii dau iama peste trupul 188